

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 65.

Het geheim van de geldkist.

10 cents.
België 25 cent.

By den stoot tegen de motorboot helde het jacht opzij over.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

HET GEHEIM VAN DE GELDKIST.

EERSTE HOOFDSTUK.

De modebadplaats.

Onder de modelbadplaatsen, die in Normandië en Bretagne in Frankrijk aan de kust van het Kanaal liggen, is Dinard, gelegen aan de bocht van St. Malo, wel de voornaamste.

De afstand is met den sneltrein van Parijs negen uur, en zoodoende komt het, dat de landadel geen last heeft van de groote schaar van kleine Parijsche renteniers en kooplieden, die met hun luidruchtigheid en smakelooze toiletten het vroeger zeer voorname Trouville haar bekoorlijkheid ontnomen hebben.

Te Dinard is er geen plaats voor de kleine burgerij van Parijs. Op de steile rotsen, die in de blauwe bocht van St. Malo vooruitspringen, hebben de baronnen Von Rothschild hun villa's gebouwd; de voorname jockeyclub en de Fransche automobiëclub hebben hier hun zomerverblijf en van de steile hoogten, tegenover een oud zeerooversnest, waaraan de bocht haar naam ontleent, ziet men het slot van den cognac-koning Henessy.

De hotels, die langs het strand staan, vragen zulke hooge prijzen, dat de klein-burger-

lijke zomergasten, die zich toch naar Bretagne begeven, hun heil liever westwaarts zoeken, in de meer bescheiden badplaatsen St. Briac en St. Cast.

Toch is er een plekje te Dinard, waar de deftigheid niet komt en waar de bevolking en enkele schaarsche, niet bemiddelde zomergasten hun hart kunnen ophalen aan de zee en de verrukkelijke natuur.

Het is daar, waar een kleine inham in de rotsen als het ware een streep trekt voor de bouwers en hen toeroept: Tot hiertoe en niet verder.

Daar eindigt plotseling alle bebouwing, daar strekt zich niets anders uit dan de voeten der begroeide rotsen en waar tusschen, hier en daar, zich een weinig wit zand heeft verzameld, aldus kleine stukjes strand vormend.

In het flauw gerimpelde zeewater, dat wegens de absolute windstille, die hier meestal heerscht, geen golfslag vormt, liggen de kleine, tamelijk vervelooze roei- en zeilschuitjes, waarmede de bevolking met haar gasten in de

baai uit spelevaren gaat, terwijl men op warme zomerdagen kan constateeren, dat er voorloopig geen vrees behoeft te bestaan, dat de bevolking van Dinard wegens gebrek aan nakomelingen zal uitsterven.

Dan verzamelt zich op de stukjes strand tusschen de rotsen het kleine grut en de aankomende jeugd van Dinard en laten zien, dat zij een tonige huid hebben en recht van lijf en leden zijn.

Ontdaan van alles wat maar op een kledingstuk lijkt, krioelt daar alles, zoowel jongens als meisjes in het water dooreen en maken een dankbaar gebruik van het zacht hellende strand, dat zich meters ver van de kustlijn uitstrekt, alvorens kniediepte is bereikt.

Altijd is het daar tegen het vallen van den avond een jolig tooneeltje, dat zelfs de deftige bewoners en badgasten aan de vensters hunner woningen en hunner hotels lokt, terwijl ook velen, staande of zittende op de balkons der heel hoog op de rotsen gelegen huizen, het drukke gedoe gadeslaan en met kijkers de op het ver onder hen gelegen strand spelende kinderen vlak voor hunne oogen halen.

Het hoofdseizoen van Dinard is gedurende de maanden Augustus en September. Dan zijn de eerste families van het land er aanwezig.

Afstammelingen van geslachten, die bekend zijn in de Fransche geschiedenis, komen hier bijeen en al wat de hoofdstad aan hooggeplaatste personen bezit, vereenigt zich des middags op de strandpromenade en des avonds in den kleinen, prachtigen schouwburg, of in de speelzalen der casino's, waar rouletten, trente et quarante, baccarat en andere spellen worden gespeeld.

In het begin van September had het seizoen zijn toppunt bereikt. De beau monde en de jeunesse dorée had haar eerste vertegenwoordigers gezonden en er heerschte in het kleine badplaatsje een frivole geest en een streven naar opsmuk, die werkelijk alle perken te buiten ging. De aanwezigen voelden zich meer aangetrokken door de prachtige diners, die op de terrassen van de voorname hotels werden geserveerd, dan door de kunst der artisten, die op de programma's van den schouwburg vermeld stonden.

Parket en loges bleven ledig en wanneer tegen half tien uur des avonds de duisternis inviel en men het lichten der zee kon zien, gingen de groepjes, die tot dusverre op het terras hadden gezeten, in plaats van, geboeid door dit heerlijke natuurverschijnsel, te blijven zit-

ten, uiteen en begonnen zich de speelzalen te vullen.

De koelte viel heden iets vroeger in dan gewoonlijk. In het Westen zag men de ondergaande zon als een rood gloeienden kogel boven den waterspiegel en de gasten hadden de waranda van het hotel bijna allen reeds verlaten.

Behalve een gezelschap van pratende en lachende Engelschen waren er nog slechts twee heeren, die kalm zaten te rooken.

Beneden hoorde men het doffe gebrul der branding die brak op strand en rotsen; uit de speelzalen drong het geluid der gasten en nu en dan hoorde men het gelach der vroolijke Engelschen te midden van de avondstille.

Wonderschoon was de zon ondergegaan. De gloeiende bal was lager en lager gezonken tot het op het laatste geleek, alsof de onderste punt werd afgeplat en de roode gloeiing nog in intensiteit toenam.

De randen der enkele donkere wolkenbankjes kregen schitterde roodkoperen randen en staken schitterend af tegen den paarlemoeren hemel van den gezichtseinder.

Lager en lager zonk de dagvorstin. Nu was nog slechts de helft zichtbaar en even daarna nog maar een kwart. Even een blik op een zacht krijschende meeuw, die in groote kringen om een rotspunt vloog, was voldoende om de zon onder den waterspiegel te laten verdwijnen.

Nu was het einde spoedig daar. Nog even een feest van kleuren, een mengeling van tinten, zóó overweldigend schoon, dat de gevoelsmensch zich dezen ondergang nog jaren na dien zou herinneren. . . . en het was uit.

De gloeiranden der wolken werden als weggeschikt. De hopen van vuur en rood licht daar, waar de zon ondergedoken was, werden uitgebluscht en de avond zond zijn schaduwsluiers voor zich uit.

Eerst werden de laagste en donkerste plekken bedekt, maar ze kropen al hooger en hooger tot dat alles in het grauwe duister gedompeld werd.

Er begon een kille wind te waaien en het werd eenzaam en verlaten.

De beide heeren schenen thans ook genoeg van de eenzaamheid te hebben, want de oudste van hen, een lange, slanke verschijning, stond van zijn stoel op en, zich tot zijn vriend wendende, zei hij op zachten toon:

„Kom Charly, laat ons ook eens het geluk aan de roulettetafel beproeven!”

De andere stond eveneens op en, terwijl hij het voorbeeld van zijn vriend volgde, ging hij met hem naar de speelzalen.

Zooals zij daar liepen, vormden zij een

grootte tegenstelling. Was de oudste der twee lang, slank en donker, de jongste was eer iets beneden dan boven het middelmatige, had blond haar en scheen in alles zijn vriend tot voorbeeld te nemen.

Deze was kloek en kordaat in zijn optreden, ofschoon zijn voorkomen en optreden op een uitstekende opvoeding en zeer gedistingeerde manieren wezen. Maar zijn fraaie, grijze oogen waren koel en doordringend en konden iemand dwars door de ziel heen kijken. Nu en dan gloeide er in een verborgen vuur als gesmolten staal.

Het geheele voorkomen, maar vooral de oogen duiden op een bijzondere persoonlijkheid en de getrouwe lezers dezer verhalen behoeven wij waarschijnlijk niet te zeggen, dat deze man ook inderdaad iets bijzonders was, dat hem ver boven zijn medeschepselen verhef.

Men versta ons wél: ver er boven.

En niettegenstaande dat werd deze man toch reeds jaren door de politie van alle landen gezocht, terwijl Scotland Yard, het beroemde Londensche detective-bureau, een losprijs van niet minder dan 5000 pond sterling op zijn aanhouding had gezet.

Zij, die deze verhalen niet geregeld lezen, zullen zich onmiddellijk afvragen hoe het mogelijk is, dat zulke tegenstrijdige eigenschappen in één persoon vereenigd zijn, dat deze tegelijk ver boven zijn medemenschen kan verheven zijn en toch door de politie gezocht wordt.

Wij kunnen hierop onmiddellijk een bevredigend antwoord geven door te zeggen, dat deze man niemand anders was dan Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles een onnoemlijk aantal diefstallen had bedreven, waarbij hij steeds zóó goed zijn spoor had weten uit te wisschen, dat de politie hem daarom de Groote Onbekende had genoemd.

Misschien vraagt men zich nu af hoe het mogelijk is, dat men iemand, die zich dan toch vergrijpt aan het goed van anderen, verheven kan achten boven zijn medemenschen, die steeds de eerlijkheid hebben betracht.

Ook hierop willen wij trachten een verklarend antwoord te geven.

Lord Edward Lister, of liever gezegd John Raffles, daar hij zichzelf altijd met dezen nom de guerre aanduidde, had zich onder en boven de wet geplaatst om de eenvoudige reden, dat hij zelf zijn eigen wetten had gemaakt.

De evolutie, volgens welke het menschedom betere tijden zou tegemoet gaan en het wereldsch bezit beter en gelijkmatiger over de wereld zou worden verdeeld, ging hem te langzaam. Hij ergerde zich dagelijks over het feit,

dat er wetten bestonden, die toelieten, dat de een zich in één dag een vermogen op de beurs kon bijeen garen, ten koste van honderden of duizenden anderen, die daardoor tot den bedelstaf werden gebracht.

Ook kon hij het niet hebben, dat er fabrikanen waren, die de vergoeding, welke zij hunnen arbeiders gaven voor gepresteerden arbeid, tot op een hongerloon verminderden, terwijl zij zelf zoo rijk werden, dat zij en hun nageslacht nimmer in staat zouden zijn de rente van hun kapitaal te verteren.

Om dezelfde reden verfoeide hij misdadigers, die links en rechts roofden en stalen en vaak menschen, die met noesten vlijt en harden arbeid een klein kapitaaltje bijeen hadden gegaard, van hun spaarpenningen beroofden.

Al deze redenen hadden er hem toegebracht om de geschreven wetten des lands ten spijt, zelf een wetboek te maken, waarin slechts één artikel van één woord was opgenomen, namelijk: RECHTVAARDIGHEID.

En ter wille van die rechtvaardigheid deed hij eenvoudig wat hem dunkte, dat goed was, zonder dit eerst in een wetboek na te kijken. Dat hij hierdoor meestal lijnrecht in strijd handelde met het wetboek van den staat liet hem koud, dat de politie het er daarom reeds jaren op gezet had hem te achterhalen en te arresteeren, liet hem kouder en dat de misdadigers, die hij vaak aan de politie uitleverde, hem evenzeer haatten als de dienaars van den heiligen Hermandad liet hem half bevroren.

Met andere woorden: het kon hem alles niets schelen en hij deed wat hij wou.

Om dit te kunnen blijven doen, was hij genoodzaakt geweest zijn beroep, (zoo zullen wij zijn optreden maar noemen, ofschoon hij zelf liever van zijn „sport“ sprak,) tot de grootste volkomenheid te vervolmaken en laten wij dit er aanstonds aan toevoegen, hij was daarin uitstekend geslaagd.

Er zou ook moeilijk een meer geschikter persoon voor dit soort werk kunnen gevonden worden.

Niet alleen kende hij de techniek van alle sloten, al waren ze nog zoo ingewikkeld, op zijn duimpje en was er geen stalen brandkastdeur zóó taai en hard, of hij kwam er doorheen, maar ook waren zijn trucs en middelen om aan de handen van de politie te ontkomen, zóó velerlei en talrijk, dat hij den naam „de Groote Onbekende“ in alle opzichten verdiende.

Al de jaren, dat de politie hem nu reeds zocht, kon geen van allen zich er op beroemen ooit zijn ware gelaat te hebben aanschouwd.

En niettegenstaande dat verkeerde hij dik-

wijls in hun midden, meestal onder de een of andere vermomming, die van hem een heel andere persoonlijkheid maakte.

Toch werkte hij niet veel met baarden en pruiken, waarvan de tooneelspelers zich bedienen, om zich „een kop” te maken. Ook gebruikte hij geen verf of schminck.

Hij bediende zich van zelf gevonden en geprepareerde kleurwatertjes, die in staat waren zijn huid geheel te veranderen. Hij spoot zich hier en daar parafine onder de huid, om zijn gelaat hierdoor een volkomen anderen vorm te geven. Hij druppelde uit geheimzinnige fleschjes een weinig vloeistof in zijn oogen en hij wijzigde de natuurlijke grijze kleur in bruin of blauw, of als men wilde, zwart.

Zijn spraak kon hij geheel anders doen klinken. Nu eens bromde hij als een humeurige professor, dan weer had hij een falset als een jonge maagd van zestig jaren.

Even afwisselend als zijn vermommingen waren zijn daden. Hij beschikte over de talrijkste en meest uiteenlopende hulpmiddelen, maar ook wanneer hij onvoorbereid en plotseling moest optreden, dan durfde hij dat altijd zonder aarzelen te wagen, daarbij rekenend op zijn ongeëvenaarde vindingrijkheid.

Wij hopen dit uit het volgende verhaal te kunnen laten blijken.

Vóór wij hier echter mee doorgaan, willen wij nog enkele woorden wijden aan den man, die thans naast hem over het hotelterras loopt.

Deze man is zijn vriend en secretaris Charles Brand, die, hoewel nog zeer jong, toch reeds een aantal jaren hem op al zijn tochten vergezelt, al het schriftelijk werk voor hem behandelt, hem bijstaat en helpt, kortom zijn alter ego is.

Brand is heel wat jaren jonger dan zijn vriend, wel een hoofd kleiner en hoewel dapper en handig toch lang zoo zeker niet in zijn optreden.

Om deze reden houdt Raffles hem wel eens voor den gek, raadt hem af aan zekere ondernemingen mede te doen, of hem op een gevaarlijken tocht te vergezellen. Steeds echter met negatief resultaat, want als Brand al nu en dan eens een protest laat hooren, steeds laat hij zich door de kalme spot van zijn vriend opnieuw overtuigen, dat hij met Raffles alles kan wagen en de ondervinding heeft hem dan ook in het gelijk gesteld. Ofschoon zij menig gevaarvol oogenblik hebben beleefd, zijn zij toch nog altijd den dans ontsprongen, al was het ook vaak op het kantje af.

Het bovenstaande moge eenig denkbeeld geven van het karakter der beide mannen, die

daar naast elkaar wandelen en ook van hun verhouding tegenover elkaar, waarbij nog dient aangemerkt, dat beiden zich meer als vriend tegenover vriend dan als meester en dienaar gevoelen.

Voor den ingang van het casino, waaruit de stemmen der croupiers en het broehaha der spelers tot hen doordrongen, bleven beiden een oogenblik staan, terwijl hun vorschende blikken over de bonte menigte gingen, alsof zij iemand zochten.

„Daar zit hij”, fluisterde de jongere zijn vriend toe en wees daarbij naar een ongeveer veertigjarigen man, die het middelpunt vormde van een kring van dames en heeren.

Men behoefde geen groot menschenkenner te zijn, om in te zien, dat de vrienden van dezen man alleen bestonden uit het soort, dat aast op den rijkdom en den verkwistenden aard van hun bekende. Want de man had niets aantrekkelijks over zich. Hij was dik en plomp en had een ruw en onbeschaafd gelaat, waarop de ondeugd haar teekenen had gegrift.

Zijn spraak was ordinair en zijn manieren beneden alle critiek, vandaar dat er dan ook haast nooit dames in zijn gezelschap werden aangetroffen, behalve dan die, welke voor geld alles, zelfs hun eer veil hebben.

Mannelijke vrienden kon hij echter genoeg krijgen, daar dezen waarschijnlijk het latijnsche gezegde voor oogen hielden: pecunia non olet. Geld stinkt niet.

De twee heeren, die op het punt stonden de speelzaal binnen te treden, zagen het tooneeltje een oogenblik met een sarcastischen blik aan.

De oudste der beide vrienden scheen een oogenblik met zich zelf te overleggen, daarna wendde hij zich tot zijn begeleider en sprak met zachte, fluisterende stem:

„Charly, een betere gelegenheid vinden wij nooit weer. Zoolang als Bariller met zijn kornuiten zich hier amuseert, zal hij mij zeker niet storen in mijn doen en laten. Jij blijft hier en moet hem niet uit het oog verliezen. Als hij de speelzaal verlaat, moet je hem volgen en zoodra hij de richting naar zijn villa inslaat, moet je hem trachten in te halen en mij waarschuwen.”

Zonder van Brand eenig antwoord af te wachten, liep lord Lister vanuit het Casino naar den breeden landweg, die van Dinard naar het naburige St. Lunaire voert.

Daarginds op een landtong, die zich vrij ver in zee uitstrekt, lag het zomerverblijf van Bariller, den verwijfden en nietswaardigen deugniet der Parijsche wereld, die op oneerlijke manier een reuzenvermogen had bijeenge-

bracht en die thans bezig was, het op dezelfde wijze te verkwisten.

Er was een bijzondere reden voor, die Raffles naar dezen man deed zoeken. Terwijl iedereen sprak over de daden van den beroemden, geheimzinnigen Raffles, terwijl de Parijsche politie te zamen met Scotland Yard, steeds vergeefsche pogingen aanwendden om den onbereikbaren in hun strikken te vangen, had Bariller in zijn club de soliditeit van zijn brandkast geprezen, waarop volgens hem, ook de kunst van lord Lister niets zou uitwerken.

De couranten hadden deze snoevende woorden van Bariller onder het publiek gebracht en zoodoende waren ze ook aan Raffles bekend geworden.

Nu had Raffles een fijn ontwikkeld eergevoel. Hij kon niet hebben, dat men aan zijn goede bedoelingen twijfelde, maar ook wilde hij niet, dat men hem ten opzichte van zijn kundigheden als inbreker te kort deed.

Wat drommel, dacht hij, ik ben toch niet voor niets een meester-dief, en hij had het plan gemaakt om onmiddellijk wat meer van Bariller te weten te komen.

Want, al was hij nóg zoo verlangend zijn krachten te meten met de beroemde safe van den nietswaardigen gelukzoeker, hij wist toen nog niets van de levenswijze van zijn aanstaand slachtoffer af en ook niets van de wijze, waarop hij zich zijn vermogen had verzameld en vóór dat hij hierover zekerheid had, wilde hij niets doen.

Zou zijn onderzoek uitmaken, dat de man op eerlijke wijze aan zijn geld was gekomen, welnu, dan zou hij naar binnen gedrongen zijn en de deur van de brandkast hebben geopend, zonder aan den inhoud te raken, zich tevreden stellend met het achterlaten van een briefje, dat hij wilde toonen, dat geen kast voor hem te sterk, geen slot voor hem te ingewikkeld was. Mocht echter blijken, dat hetgeen hij van den beginne afaan veronderstelde waarheid was, namelijk, dat Bariller een man was, die allernoodzakelijkst door Raffles eens op zijn plichten, welke hij tegenover zijn arme medemenschen had, gewezen moest worden, welnu, dan zou hij van de gelegenheid gebruik maken, om een zeker gedeelte uit de brandkast aan het bezit van Bariller te onttrekken en dat te besteden voor liefdadige doeleinden, welke Raffles meestal onder den naam Lord William Aberdeen ofwel graaf Palmhurst beoefende.

Toen Raffles zoo ver was, dat hij wist met wien hij te doen had, was zijn eerste werk pogingen in het werk te stellen te weten te komen wat het voor een brandkast was, waarmede hij te doen zou krijgen, want, al was Raffles een meester in zijn vak, hij ontveinsde

zich toch niet, dat de de ijzer- en staaltechniek, om te zwijgen van het genie der slotenmakers, minstens gelijken tred hield met de inbraaktechniek, zoodat hij graag, vóór te beginnen, eens poolshoogte wilde nemen.

Zijn eerste werk was geweest de verblijfplaats op te zoeken van zijn slachtoffer en toen hij dat wist, zocht hij een geschikte gelegenheid om zijn voelhorens eens uit te steken.

Van eenige dingen was hij zeker. Hij wist, dat de kast van een Nederlandsch fabrikant was, die een internationale beroemdheid genoot als fabrikant van dergelijke brand- en inbraakvrije brandkasten en ook, dat het slot een zoogenaamd gecombineerd tijd- en letterslot was, het nieuwste en meest ingewikkelde slot ter wereld, dat zijn wedergade nog niet gevonden had. Verder wist hij met zekerheid, dat Bariller, die blijkbaar geen enkele bank vertrouwdde, zijn geheele vermogen bewaarde in deze kast, die stond in het landhuis tusschen Dinard en St. Lunaire, waar Bariller het grootste gedeelte van het jaar vertoefde.

Raffles begreep, dat hij dus buitengewone middelen noodig had en het plan van heden was alleen om het huis binnen te sluipen, ten einde het kunststuk eens te zien en zoo mogelijk te onderzoeken.

Met vlugge schreden verwijderde hij zich van de lichten van het casino en snelde zijn doel tegemoet. Hij wist, dat het niet moeilijk was in het landhuis van Bariller te komen.

Hij had daar al eens omheen gezworven met zijn vriend en toen opgemerkt, dat de vensters van de onderste étage, die op gelijke hoogte was met den rotsgrond, waarop het huis gebouwd was, afgesloten werden met rolluiken van binnen en van buiten, zoodat deze dus slechts door forceering konden worden geopend.

Zoodra het middagmaal op de villa was afgeloopen, werden deze rolluiken naar beneden gelaten en pas opgetrokken, wanneer het dag werd. Hier werden dus alle voorzorgsmaatregelen getroffen, dat geen inbreker kon binnendringen.

Zooveel voorzorgsmaatregelen men echter met de onderste étage had genomen, zoo weinig had men er aan gedacht ook de vensters van de tweede en derde étage te beveiligen. Daar werden alleen de gordijnen voor de vensters neergelaten.

Dat was alles.

Raffles had zijn vriend Charles Brand hierop gewezen en deze had hem met een geheimzinnig knipoogje toegelachen, alsof zij wilden zeggen: Dat is voor ons menschen van het vak een peuleschilletje!

Het mannelijk dienstpersoneel, dat bij het

lichtzinnige leven van den heer des huizes nooit onder streng toezicht stond, gaf er geregeld de voorkeur aan, de avonden, waarop de eigenaar der villa afwezig was, buitenshuis aan het strand of in een klein café door te brengen, terwijl de vrouwelijke dienstboden naar hunne vriendinnen in het dorp gingen, waar zij vaak den nacht doorbrachten, om zich 's morgens tegen half acht, als wanneer hun werk in de villa begon, weer aan te melden.

Lord Lister had Pointe-à-Julot, zoo heette de landtong, waarop de villa stond, weldra bereikt.

De maan en de oppervlakte der zee verlichtten met haar zilveren glans de omgeving.

Het huis stond op het eind van de landtong en tegen de achterzijde van het gebouw klotsen de golven. Op de tweede verdieping was een open waranda aangebracht, vanwaar men een prachtig vergezicht had.

Deze waranda had een gebeeldhouwde balustrade, welke boven de hoofdingang van het monumentale huis overging in een soort portiek, welke nog iets meer vooruitstak en die op een paar hardsteenen zuilen rustte.

Deze zuilen waren bedekt met beeldhouwwerk, zoogenaamde bloemenslingers, welke op last van den eigenaar waren aangebracht en veel geld hadden gekost, ofschoon zij met den stijl van het huis volstrekt niet overeenkwamen en den voorbijganger als het ware toeschreeuwden, dat de eigenaar wel veel geld, maar des te minder smaak en beschaving bezat.

Dit beeldhouwwerk had echter voor Raffles de goede eigenschap, dat hij het, uitstekend turner als hij was, gemakkelijk als ladder kon gebruiken.

Door de duisternis beschut en begunstigd door de omstandigheid, dat de landtong en het huis onbewaakt was, wilde Raffles langs dezen weg het huis binnendringen.

Zijn vorschende blik, dien hij overal in het rond deed gaan, overtuigde hem ervan, dat hij niet bang behoefde te zijn voor een overrompeling. Voorzichtig sloop hij langs het ijzeren hek, dat aan de landzijde der villa was aangebracht.

Hij wilde juist den hoek omslaan, toen uit

de duisternis een man op hem toesprong. Een revolver werd hem voorgehouden en een stem vol woede en diepen haat, schreeuwde hem toe:

„Nu heb ik je, schurk! De dag der afrekening is gekomen!”

Bliksemsnel sprong Raffles achteruit, hij trok eveneens zijn revolver en ging den ander tegemoet; met een druk op den knop van zijn electriche zaklantaarn verlichtte hij de plek.

Hij dacht niet anders of hij zou een politieagent, of althans een detective, door Bariller op post gezet om zijn villa te bewaken, tegenover zich zien.

Maar de man, die met het wapen voor hem stond, bleek geen politieagent te zijn. Het gelaat van Raffles was voor den vreemde iets onverwachts.

Het was duidelijk aan diens gelaat te zien, dat hij teleurgesteld was en terwijl hij het wapen liet zakken, zei hij met bevende stem:

„Gij zijt Bariller niet! Ik heb mij vergist, vergeef mij,” en met een vlugge beweging wilde hij vertrekken.

Lord Lister hield hem vast.

„Laat mij!” smeekte de vreemdeling. „Ik ben geen inbreker, ik wilde slechts wraak nemen op den eigenaar van dit huis. Ik verzoek u mij te laten gaan.”

Raffles keek den smeekende vorschend aan.

Ook hij stak daarop zijn revolver in den zak en terwijl hij nogmaals omkeek, om zich te overtuigen, dat er niemand in de nabijheid was, die hem beluisteren kon, zei hij:

„Als gij met Bariller een oude rekening te vereffenen hebt, dan kan ik u daarbij misschien beter behulpzaam zijn, dan gij wel denkt. Kom, ga met mij mede!”

„Wie zijt gij?” vroeg de ander verwonderd.

„Dat zult ge wel gewaar worden”, antwoordde Raffles. „Als gij mijn naam weet, dan zult ge op mijn hulp meer vertrouwen, dan nu ge mij nog niet kent.”

Zonder verder antwoord af te wachten, stak hij zijn arm onder dien van den vreemdeling en beide mannen keerden naar den straatweg terug, waar zij in de richting van het casino verdwenen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het verhaal van den veroordeelde.

In het Carlton-Ritz-hotel was alles doodstil. De wijzer van de groote klok boven de loge van den portier wees middernacht. Er brandden slechts twee of drie electriche lampen van lage kaarssterkte in de groote vestibule en deze wierpen haar spaarzaam licht door de ruimte. In een der hoeken zat een kellner slaperig en vermoeid en keek met een ontstemd gelaat naar de drie heeren, die in een anderen hoek hadden plaats genomen en die, naar alle waarschijnlijkheid, nog geen plan hadden te vertrekken.

Deze drie personen waren Raffles, Brand en de vreemdeling.

„Kellner!" riep lord Lister, „breng ons een flesch whisky, sodawater, sigaren en sigaretten en dan kan je, wat ons betreft heengaan, wij zullen ons verder wel zelf redden."

De kellner bracht vlug het bestelde en zette het op een kleine tafel, die vlak bij de gasten stond; daarop ging hij heen, zoodat de heeren alleen in de eenzame ruimte achterbleven.

„En nu voor den dag er mee!" Hiermede opende lord Lister het gesprek. „Wij hebben u verteld, wie wij zijn en ge behoeft dus niet bang te zijn voor onze onbescheidenheid."

„En daar wij naar alle waarschijnlijkheid in den heer Bariller alle drie even veel belang stellen, is het beter, dat wij alles weten."

De vreemdeling had, ofschoon hij nog jong was, geen aangenaam voorkomen, hoewel zijn trekken niet afstootend of leelijk waren. Zijn gelaatskleur was vuilgeel en miste den gezonden blos, welke elke gelaat, jong of oud, aantrekkelijk kan maken. De oogen lagen diep in de kassen en behalve nu en dan een opflikkering, welke op een verborgen gloed wees, waren zij mat en zielloos. De wangen waren ingevallen en puisterig, de kleeren hingen hem als een zoutzak om het lijf.

En toch, niettegenstaande dit alles, was er een onzegbaar iets, dat sympathie met den man opwekte, een sympathie des te vreemder, daar er naar het uiterlijk beoordeeld, geen reden voor aanwezig was.

Toch scheen ook Raffles den invloed van die sympathie te ondergaan, daar hij zich ernstig voor den nog jongen man scheen te interesseeren.

De vreemdeling leunde in zijn stoel achterover en begon te vertellen:

„Ik heet Rigodin, ben vijf-en-twintig jaar oud en werd voor drie maanden uit de strafkolonie te Cayenne ontslagen, waar ik een straf van vijf jaar dwangarbeid, wegens diefstal en inbraak ondergaan heb."

Deze onthulling scheen alleen op Brand indruk te maken, die den verhaaler met wijd opengesperde oogen aankeek; Raffles echter bleef naar het uiterlijk onverschillig en verzocht met een handgebaar den vreemdeling om voort te gaan.

Rigodin begon opnieuw:

„Ik alleen ben verantwoordelijk voor mijn misdaad; verblind door een hopelooze liefde, heb ik de daad uitgevoerd en de gevolgen daarvan waren vreeslijker dan ik vermoeden kon, want zij waren de oorzaak van den vroegtijdigen dood mijner weldoenster."

„Maar deze misdaad, waarvoor ik alleen boette, heb ik niet alleen bedreven. Opgehitst door een vrouw, die mij door haar schoonheid betooverde, heb ik mij door de onervarenheid mijner jeugd daartoe laten brengen en het was Bariller, die de vruchten van mijn misdaad plukte."

„Ik had een nicht, die Jeanne heette; zij was evenals ik reeds in haar vroegste jeugd wees geworden en werd opgenomen in het huis van een ongehuwde zuster mijner moeder."

„Deze, onze tante, een oude dame, Leriche genaamd, was eigenaresse van een groote bezitting bij Fontainebleau, waar zij woonde."

„Zij zorgde voor mijn opvoeding en betaalde mijn studiën, waarmede ik te Parijs begon, toen ik zeventien jaar oud was."

„Gedurende mijn eerste vacantie kwam ik te Fontainebleau en ik was nog geen vier en twintig uur bij mijn tante, toen ik reeds tot over de ooren op Jeanne verliefd was."

„Zij scheen dat niet op te merken; zij bewees mij niets meer dan de gewone beleefdheden en al mijn attenties beloofde zij slechts met een glimlachje of koelen handdruk."

„Ik echter droomde alleen van Jeanne."

„Overal zag ik haar mooie, jonge gestalte, haar gelaatstrekken, die ik vergeleek met die eener madonna en haar prachtige haardos."

Rigodin zweeg even en glimlachte bitter.

„Een madonna," herhaalde hij met een verachtelijk oprullen zijner lippen, „een madonna! Het mocht wat!" En terwijl hij de tanden op elkaar klemde, mompelde hij; „Een duivelin was zij, een duivelin. . . uit de hel. . . Maar laat ik mijn verhaal niet vooruitloopen."

Wederom zweeg hij even, haalde een paar maal diep adem en vervolgde:

„Ik jonge dwaas, die ik was, maakte verzen op haar blanke handen en wanneer ik tegenover haar stond, bloosde ik en waagde het niet, een enkel woord te zeggen.

„Iederen dag nam ik mij voor, haar in mijn armen te sluiten en haar mijn liefde te bekenen en ook iederen dag hield mijn verlegenheid mij daarvan terug.

„Ik had trouwens ook weinig gelegenheid om met haar alleen te zijn, want mijn tante, die reeds tamelijk bejaard was en een hartkwaal had, kon niet meer zonder Jeannes hulp en hield haar steeds in haar nabijheid.

„Zelfs des nachts sliep zij met mijn nicht in een zelfde vertrek.

„En wanneer de beide vrouwen zich des avonds ter ruste begaven, bleef ik met mijn verlangen alleen.

„Op een zeer warmen avond in de maand Augustus, tegen een uur of tien, had ik dorst en wilde een glas water halen. Ik wilde de eetzaal binnegaan en kwam op weg daarheen door een kleine kamer, die aan het vertrek van mijn tante grensde.

„Tot mijn groote verwondering zat Jeanne daar.

„Met het hoofd op de hand geleund, zat zij daar te weenen. Zij snikte zoo erg, dat zij niet eens hoorde, dat ik binnenkwam.

„Ik ontstelde, naderde haar voorzichtig en vroeg zacht:

„Jeanne, waarom ween je? Heb je pijn of verdriet?"

„Zij antwoordde niet.

„Stel vertrouwen in mij en zeg mij wat je zoo bedroeft, misschien kan ik helpen," ging ik voort, want mijn hart brak bijna bij het zien van haar tranen.

„Ik zal je geheim bewaren, maar vertrouw het mij toe; met alles wat in mijn macht is zal ik trachten je te troosten."

„Met de oogen vol tranen keek zij mij aan en snikte zonder mij te antwoorden.

„Ik was toen geen meester meer over mij zelf, ik nam haar in mijn armen en bedekte haar haren met kussen; op dat oogenblik had ik moed genoeg om haar mijn liefde te bekenen.

„Ik wierp mij aan haar voeten en stamelde:

„O Jeanne! ik bemin je meer dan je kunt

vermoeden; ik wil alles doen om je gelukkig te maken."

„Ik kuste haar kleeren, legde mijn hoofd op haar schoot; maar toen ik haar hand wilde vatten, riep zij:

„Laat mij, Pascal, laat mij, want ik ben verloren!"

„Wat is er dan toch gebeurd, Jeanne?" vroeg ik. „Waarom ben je verloren? Kan ik niets voor je doen?"

„Vertrouw het mij toe, ik smeeke het je!

„En ik nam hare kleine handen in de mijne en bedekte ze met kussen.

„Zij stond dat toe, keek mij zeer verwonderd en treurig aan, alsof zij mij voor den eersten keer in haar leven zag; daarna scheen zij te overleggen.

„Ik begon opnieuw:

„Wie heeft je wat gedaan? Als het een man is, zal ik hem dooden. Spreek! Of is het tante?"

„Bij deze woorden trok zij haar hand terug, om haar gelaat daarmee te bedekken.

„Is het tante?" drong ik verder aan.

„Pascal, ik bid je, zwijg!"

„Wat heeft zij je gedaan?"

„Niets!"

„Is zij boos?"

„Zij zweeg weer, doch met steeds grooter andrang trachtte ik gewaar te worden, wat tante haar gedaan had, die haar zonder twijfel dit groote verdriet had berokkend.

„Ik sloot haar opnieuw in mijn armen, ik voelde haar hart tegen het mijne kloppen, maar zij bleef steeds zuchten, en zei eindelijk:

„O, Pascal, je kunt niets voor mij doen, want ik ben verloren; voor mij blijft niets over dan de dood, er is geen redding meer mogelijk!"

„Plotseling, nadat zij mijn vermoeden, dat zij iets verkeerd had gedaan, had tegengesproken, verhaalde zij me het volgende:

„Ik heb een groote domheid begaan. Toen tante acht dagen geleden te Lyon was, heb ik een zekere som uit haar kas genomen, om een rekening van mij zelf te betalen.

„Ik wilde dat geld niet stelen, maar ik nam het, omdat de betaling niet tot het einde der maand kon worden uitgesteld en met de bedoeling om het, zoodra ik geld kreeg, terug te geven."

„Wees niet beangst, vertel mij gerust alles!" sprak ik.

„Jeugdige ezels, die ik was," viel Rigodin zich zelf weer met een bitteren lach in de rede. „In plaats van te vragen hoe het kwam, dat zij een rekening had te betalen, zij, een meisje voor wie geheel en al gezorgd werd en bovendien een behoorlijk maandgeld ver-

diende; in plaats van te vragen wat zij dan steeds met haar geld had uitgevoerd, zoodat zij zelfs geen enkel spaarduitje bezat, dat haar uit de verlegenheid had kunnen helpen, keek ik haar slechts in de oogen, zag ik slechts haar verdriet en vroeg ik haar alleen, om mij alles wat zij op het hart had, te vertellen.

„Nu, zij heeft daarvan dan ook geprofitteerd,” vervolgde Rigodin, op harden toon. „Zij was een volleerd tooneelspeelster en speelde haar rol schitterend tot het bittere einde toe.

„Op mijn aandringen vertelde zij verder:

„Nu moet tante morgen een groot bedrag betalen voor een bezitting, die zij gekocht heeft en als zij dan haar kas naziet, ontdekt zij alles. Het vermoeden kan alleen op mij vallen, want ik ben de eenige, die weet, hoe de brandkast geopend kan worden.”

„Zeg mij, hoe dat kan,” vroeg ik nieuwsgierig.

„Het geheime woord van het letterslot is Stella,” zei Jeanne snikkend en voegde daar onmiddellijk aan toe: „maar zeg het in Godsnaam aan niemand!”

„Zij schreide nog steeds hevig; slechts enkele keeren werd haar schreien afgebroken, door de in doodsangst uitgesproken woorden: „Morgen word ik voor een dievegge aangezien! Morgen ben ik eerloos!”

„Haar verdriet sneed mij door het hart.

„Tevergeefs trachtte ik haar te troosten, tevergeefs herinnerde ik haar aan de goedheid van onze tante, die haar nicht zeker niet aan de schande zou overleveren.

„Het was vergeefsche moeite, niets kon haar geruststellen; de tranen rolden onophoudelijk langs haar wangen en zuchtend riep zij dat zij wilde sterven.

„Ik was geen meester meer over mij zelf, ik wist nauwelijks meer wat ik deed, zoozeer had de wanhoop van dit meisje, dat ik liefhad, mij terneer geslagen.

„Ik legde mijn arm om haar heen, kuste haar op de betraande oogen en terwijl ik met mijn hand liefkozend over haar haar streek, zei ik plotseling:

„Jeanne laat ons te zamen vluchten!”

„Verrast keek zij mij aan.

„Maar men zal ons vervolgen!” stamelde zij.

„Ik kon geen tegenspraak meer dulden: „Onder mijn bescherming ben je veilig,” overtuigde ik haar, „waar ik je heen breng, vindt men ons niet.”

„Ik voelde, hoe zij in mijn armen beefde en toen ik haar op den mond kuste, verloor ik de rest mijner bezinning.

„Het geld, dat wij voor onze vlucht noodig hebben, nemen wij uit de brandkast,” fluister-

de ik en Jeanne ging maar al te bereidwillig op mijn voorstel in.

„Zeer waarschijnlijk had dit ook tot hare plannen behoord en had zij gedacht, dat zij mij slechts langzaam en geleidelijk tot deze daad had kunnen overhalen. Nu ik haar uit mij zelf dit voorstel deed, won het haar vele moeilijke scènes van haar comediespel uit en kon zij zich eenige emmers tranen besparen.

„Als ik niet zoo door de liefde verblind was geweest, had de verandering in haar houding en gedrag mij wel moeten opvallen. Maar nu zag ik niets.

„Ik zag niet, dat zij mij nu in eens toelachte, dat hare tranen verwonderlijk snel droogden, ik zag niet, dat er in hare oogen een verborgen vuur van heimlijke triomf gloeide. Ik was steekblind en in staat geweest een moord voor haar te doen.

„Zij fluisterde mij toe:

„Er zijn nog vijftigduizend francs in de brandkast,” en daarop sloot zij mij den mond met hartstochtelijke kussen.

„Eindelijk maakte ik mij uit haar omarming los en terwijl zij achter bleef ging ik op de punten mijner voeten naar de slaapkamer mijner tante.

„Ik opende voorzichtig de deur, wierp nog een blik op Jeanne en trad daarna binnen.

„In het midden der kamer hing een lampje, dat het slaapvertrek spaarzaam verlichtte.

„Tante Leriche lag slapend in haar bed; 't zacht en vriendelijk gelaat was half in het kussen verborgen, een ontbloote arm hing over den rand van het ledikant.

„Mijn oogen zochten de brandkast, die in een hoek der kamer stond. Ik zag haar en ging op het doel af. Ik stond er reeds bij en wilde haar openen, toen ik plotseling achter mij een vreeselijken gil hoorde.

„Ontsteld wendde ik mij om naar het ledikant van mijn tante. Zij was wakker geworden en zat met starende oogen overeind in haar bed. Wanneer ik ook duizend jaar mocht worden, zal ik haar blik niet vergeten.

„Toen ik haar wilde naderen, kwam een rochelend geluid uit haar mond; zij viel in haar kussen terug; ik snelde op haar toe, wilde haar in mijn arm nemen, doch te laat... zij was dood!

„Een aanval van beroerte had een einde aan haar leven gemaakt.

„Sprakeloos stond ik voor haar legerstede. Het bloed stolde in mijn aderen en mijn haren rezen te berge.

„Dat deze plotselinge dood plaats had op het oogenblik, dat ik mijn goede tante, die ons steeds als hare eigen kinderen had behandeld, had willen bestelen, pakte mij zóó aan, dat ik

niet wist wat te doen. Ik stond als aan den grond genageld en verroerde mij niet.

„Jeanne, die natuurlijk alles in het geheim had gadegeslagen, raadde waarschijnlijk wat er in mijn gemoed omging en uit vrees, dat deze ontzettende gebeurtenis mij van voornemen zou doen veranderen, besloot zij onmiddellijk in te grijpen. Ik kan mij anders niet verklaren hoe het kwam, dat zij plotseling naast mij in de sterfkamer stond.

„Sedert dat oogenblik echter heb ik de juiste herinnering aan hetgeen toen verder plaats had, verloren.

„Ik weet niet meer hoe alles zich heeft toegedragen. Wat ik deed, gebeurde in een toestand van zinneloosheid. Wij spraken weinig, maar ik volgde al haar bewegingen.

„Zij trok mij naar de brandkast en opende de ijzeren deur. In beide vakken lag goud- en zilvengeld opgestapeld en daarnaast een bundel papieren van waarde.

„Neem!“ riep zij mij toe.

„Ik stak eerst het goud en daarna het zilver bij mij.

„En de papieren?“ vroeg zij mij.

Ik domkop, nam zonder nadenken ook de geldswaardige papieren.

„En de juweelen?“

„Ik nam ook deze en toen mijn zakken gevuld waren, vroeg ik:

„Is dat alles te zamen een waarde van vijftigduizend francs?“

„Meer; met de papieren en juweelen mee is het wel honderdduizend francs,“ luidde het antwoord.

„Wij overlegden nu wat wij doen moesten. Ik stelde haar voor onmiddellijk twee paarden te zadelen en direct te vluchten naar het dichtstbijzijnde spoorwegstation, maar Jeanne overreedde mij dat niet te doen.

„Zij beweerde, dat deze nachtelijke tocht te paard juist de argwaan zou opwekken en daar er toch geen trein ging vóór vier uren later, zeide zij, dat wij een paar uur moesten gaan rusten, waarna wij te paard naar het station konden gaan.

„Daar haar redeneering niet van logisch inzicht was ontbloeit en mijn hoofd mij na alles wat gebeurd was, onliep, stemde ik in haar voorstel toe en begaf mij naar mijn kamer. Ik had daar echter geen rust of duur, telkens stond het beeld mijner tante, in haar laatste oogenblik, mij voor oogen. Ik trachtte mij te vergeefs uit het hoofd te praten, dat ik geen schuld had aan haar vroegtijdigen en plotseligen dood en na een half uur mij op mijn legerstede heen en weer gewenteld te hebben, stond ik op, kledde mij aan, legde het geld en de diamanten uit mijn zakken, verborg ze

onder mijn hoofdkussen en begaf mij naar beneden om vast de noodige voorbereidselen voor onze vlucht te maken, terwijl ik hoopte, dat dit mijn gedachten ook de noodige afleiding zou geven.

Rigodin hield met zijn verhaal op, en Raffles, die opmerkzaam had geluisterd, en wien geen woord ontgaan was, maakte van de pauze gebruik om een versche sigaret op te steken.

„Gij werd natuurlijk bedrogen“, zei hij tot den nieuwen bekende, terwijl hij hem een glas whisky inschonk.

Rigodin antwoordde niet onmiddellijk, hij scheen eerst de bitterheid der herinneringen met den inhoud van het glas dat hij in één teug ledigde, naar beneden te willen spoelen. Toen vervolgde hij:

„Gij hebt het juiste woord uitgesproken. Ik werd bedrogen en zoo erg als het maar kon.

„Er zat niemand anders achter dan Bariller, die destijds zonder middelen van bestaan in Parijs omzwierf en op de een of andere manier Jeanne had veroverd.

„Voor hem had zij gestolen. Hij wist zeer goed, dat het geld, dat zij hem gaf, uit tante's schatkist kwam.

„Ik heb dat alles eerst later vernomen. De som, die in de brandkast ontbrak, was veel grooter, dan Jeanne mij had verteld, en daar een ontdekking onvermijdelijk was, moest ik in de val geraken, die men voor mij had opgezet. Doch ik zal de gebeurtenissen niet vooruitloopen. Ik wil u verder vertellen, hoe dwaas ik was. —

„Ik wachtte aan de parkdeur, waar wij hadden afgesproken, doch Jeanne kwam niet.

„Ik bond het paard vast en keerde naar huis terug.

„Doch de kamers van mijn tante waren plotseling afgesloten. Ik riep zacht Jeanne's naam, doch niemand antwoordde mij, en de angst, ontdekt te worden, maakte mij bijna krankzinnig.

„Ik keerde naar de parkdeur terug en wachtte op Jeanne met wie ik wilde vluchten. Eindelijk begon het dag te worden. Door doodsangst gedreven, sprong ik op mijn paard en reed weg.

„Te Boisyle-Roi, een klein gehucht, dat in de richting naar Parijs twee mijlen van Fontainebleau verwijderd ligt, stapte ik af en ging een herberg binnen.

„In mij streed de ontzettende angst voor de vervolgers met het onbedwingbare verlangen naar Jeanne, die niet kwam, en die ik met een koortsachtig ongeduld verwachtte. Doch mijn hartstocht was sterker dan mijn angst.

„In plaats van te vluchten en van den voor-

sprong, dien ik had gebruik te maken, liet ik den voormiddag met wachten voorbijgaan en keerde naar den landweg terug, in de hoop Jeanne te ontmoeten. Te vergeefs, zij kwam niet.

„Toen ik naar de herberg terugkeerde, wachtte de politie reeds op mij. Ik werd onmiddellijk gearresteerd. Later bracht men mij voor den rechter, en daar ik nog altijd aan Jeanne's liefde geloofde, nam ik alle schuld op mij.

„Ik werd tot dwangarbeid veroordeeld.

„Eerst toen ik te Cayenne kwam, waar men alles verneemt, hoorde ik ook, dat Jeanne zich de geheele erfenis van tante Leriche had toegeëigend, en een jaar later met Bariller trouwde. Van een mede-gevangene vernam ik dit alles.

„Ik hoorde, dat de schurk na mijn veroordeeling in den kring van zijn vrienden mijn domheid bespottelijk had gemaakt; ik hoorde, dat Jeanne, die ik nog altijd liefhad, reeds vóór mijn aankomst te Fontainebleau de geliefde van dezen schurk was geweest, en nu werd mij alles duidelijk.

„Mijn eerste gedachte was, alles te bekenen, doch vóórdat ik mijn plan kon uitvoeren, ontving ik een nieuw bericht, dat al mijn plannen in duigen wierp.

„Jeanne stierf korten tijd na de bruiloft en Bariller werd alleen eigenaar van het groote vermogen, dat hij door mijn domheid verkregen had.

„Ik gaf mijn wraakplannen op, of beter gezegd, ik stelde ze tot later uit.

„Toen ik uit de galeien werd ontslagen, zocht ik Bariller op. Hij was reeds hier te Dinard en ontving mij in zijn villa te Point-à-Julot.

„Toen ik zijn studeervertrek binnentrad, begon ik te beven. Een ontzettende schrik verlamde mij de tong en een vreeselijke herinnering kwam mij voor den geest.

„In den hoek van het vertrek stond de brandkast van mijn tante Leriche.

„Ik stamelde verlegen wat ik wenschte.

„Bariller wees mij minachtend af, en toen mijn blik op de brandkast viel, zei hij spottend:

„Doe geen moeite meer om mijn geld te krijgen.

„Ik heb den fabrikant de brandkast laten veranderen, op letters reageert zij niet meer, dus spaar je moeite." En minachtend voegde hij er aan toe: „ik ben ook niet zoo dom, mijn geheim aan een vrouw toe te vertrouwen.

„Voor mijn erfgenen heb ik het geheime woord in mijn portefeuille, en daaraan zal je niet komen!"

„Toen wees hij mij de deur.

„Ik stond machteloos tegenover hem, en ging naar het naburige St. Lunaire, waar ik het plan opvatte, mij op de een of andere wijze van het geld meester te maken.

„Gisteren had ik een besluit genomen. Ik wilde Bariller dooden; hij had het aan mij verdiend, en dan stond mij de weg naar zijn brandkast open. Ik kon mij dan van de middelen voorzien, die het mij mogelijk zouden maken, aan de andere zijde van den oceaan een nieuw leven te beginnen. Het berouw, dezen schurk te hebben gedood, zou mij de toekomst niet verbitteren."

Rigodin had zijn biecht geëindigd.

Lord Lister stond op en legde hem de hand op den schouder:

„Dank het toeval, dat ge mij op uw weg ontmoettet," zei hij. „Men doodt geen mensch. Moord is het eenige, wat nooit weer te herstellen is. Ik zal je helpen je doel te bereiken, en het vooruitzicht, dat Bariller in het leven blijft en machteloos moet aanzien, hoe een ander hem zijn buit wegneemt, zal uw wraak nog zoeter maken."

DERDE HOOFDSTUK.

Een schurk gaat uit zeilen.

Bariller zat op de waranda van het Grand-hotel en keek naar de aanlegplaats, in de nabijheid waarvan op de golven een licht en sierlijk zeiljacht schommelde.

Zijn belangstelling gold echter minder het vaarttuig dan de eigenares ervan, een nog jonge dame, die twee dagen geleden te Dinard was aangekomen, en wier blonde schoonheid de gezamenlijke mannelijke badgasten van het plaatsje stante pede het hoofd op hol had gebracht.

Niemand wist iets nauwkeurigs van haar.

Natuurlijk had men onmiddellijk de noodige moeite gedaan wat van haar te weten te komen. Deze pogingen waren echter op niets uitgelopen. Zij scheen nog nimmer in het badplaatsje geweest te zijn en het eenige, dat met eenige kans op waarheid van haar werd verondersteld, was, dat zij een Russische of een Poolse was.

In het Grand-hotel had zij zich als mevrouw Leontieff in het vreemdelingenboek laten inschrijven, en onmiddellijk na haar komst was beneden aan de aanlegplaats van het hotel het jacht „Tamise” verschenen, waarop de interessante schoone dagelijks tochtjes van langeren of korteren duur ondernam.

Zij was een echt sporttype en blijkbaar volkomen vertrouwd met de besturing van haar rank bootje, doch had ter harer assistentie toch altijd een man bij haar, die zij blijkbaar als schipper van haar boot had aangesteld.

Niet alleen dat deze haar op hare zeiltochtjes in de baai vergezeld, maar hij hield het bootje ook schoon, ondernield de tuigage, kortom deed al die werkzaamheden, welke verricht moeten worden, als men zijn boot keurig wil onderhouden.

Deze man, een blonde, jonge verschijning, iets beneden de middelbare grootte met een paar vriendelijke blauwe oogen in het hoofd, scheen op het eerste gezicht wel iets te fijn en te gepoetst voor dergelijk werk, maar bij nadere beschouwing constateerde men weldra, dat alles hem buitengewoon handig afging, iets, dat onwillekeurig tot de conclusie leidde, dat hij nimmer in zijn leven iets anders had gedaan, tenzij men veronderstellen wilde, dat hij vroeger in beter doen was geweest en zelf een dergelijke boot had bezeten.

Na een paar dagen was men aan haar verblijf in het Grand-hotel reeds gewend geraakt en daar zij zich met niemand bemoeide, bemoeide zich ook niemand met haar, behalve dan de heeren, de vrijgezellen, die haar bewonderend omgaven en dit onverholen lieten blijken.

Mevrouw Leontieff scheen echter ook op de stilzwijgende huldgingen, die haar dagelijks werden bewezen, geen acht te slaan. Behalve met den bootsman, die haar bevelen met slaafsche onderdanigheid uitvoerde, sprak zij met niemand. Des te verrassender was het, dat zij op kokette wijze de bewonderende blikken van Bariller beantwoordde.

Dit was nog onbegrijpelijker, omdat deze man zijn uiterlijk tegen zich had en zeker niet in de schaduw kon staan van de minste der heeren, die tevergeefs hun hulde aan mevrouw Leontieff brachten, en de onbeschaamde scherts der leegloopers, die hem omringden, schreven zijn verovering op mevrouw Leontieff dan ook toe aan zijn groot fortuin.

De ijdelheid van den rijkard werd er natuurlijk door geveid, dat de schijnbaar ongeennaakbare slechts voor hem eenige opmerkzaamheid toonde en toen hij haar nu, schooner dan ooit, uit het hotel op de waranda zag komen, stond hij op en volgde haar langs de houten trappen, die naar de aanlegplaats voerden.

Zij scheen zijn komst te verwachten, want zij bleef staan, totdat hij haar genaderd was, en beantwoordde met een zeer beminnelijk lachje zijn onderdanigen groet.

Met de trotsche zekerheid, dat hij een overwinning zou behalen, begon Bariller een gesprek:

„Pardon, mevrouw, het schijnt, alsof u alleen aan zee zijt gekomen, om met uw zeiljacht over de golven te zweven. U is zeker een groote liefhebster van watersport?”

De dame begon te lachen.

„Zeker, mijnheer, dat ben ik ook en ik neem de gelegenheid te baat, daar te Parijs ik mij dit genoeg moet ontzeggen.”

Bariller keek haar uitdagend aan en terwijl hij beproefde, zijn stem een vleienenden klank te geven, antwoordde hij:

„En aan de arme mannen, die op het land

moeten achterblijven en u alleen met de oogen mogen volgen, denkt u in het geheel niet?"

Zijn bedroefde toon scheen mevrouw Leontieff te amuseeren. Zij lachte vroolijk en zei:

„Wanneer het u zoo moeilijk valt aan land achter te blijven, heb ik er niets op tegen, dat u mij eens op een zeiltocht vergezelt."

„Wilt u mij dat inderdaad toestaan?" vroeg hij met goed gehuichelde verbazing.

„Wel, waarom niet? Ik ben juist van plan een kleinen zeiltocht te ondernemen. Wilt u mee?"

„Bijzonder gaarne!" antwoordde Bariller en kuste dankbaar de hem toegestoken kleine hand.

De bootsman had het jacht reeds losgemaakt en wachtte zijn gebiedster, die echter aarzelde om in te stappen.

Terwijl Bariller een poging deed om haar hand te kussen, keek de mooie jonge vrouw naar alle kanten opmerkzaam om zich heen. Boven aan het einde van den strandboulevard ontdekte zij toen een auto, waarvan de chauffeur haar met de hand een teeken gaf.

Wat dat teeken had te beduiden, viel op dat oogenblik niet uit te maken, doch het was een feit, dat mevrouw Leontieff daardoor scheen gerust gesteld, althans zij bekommerde zich niet meer om de auto, doch liet zich, gesteund door de hand van haar begeleider, door hem bij het instappen in de wiebelende boot helpen.

Met krachtige hand stiet de bootsman de boot van de aanlegplaats af, sprong toen naar den mast, vanwaar hij het kleine roer kon bereiken, en toonde zich een uitstekend bestuurder van het sierlijke vaartuijg.

Er woei een frissche bries, en de boot met alle zeilen gespannen, schoot trotsch door de golven, een lange witte streep schuimend kielwater achter zich latend.

Nu en dan schoot de wind met een ruk uit waardoor de boot zich op haar zijde legde en de zeilen naar het water neigden. Om deze reden verzocht mevrouw Leontieff haar gast zich aan de andere zijde van de boot te zetten als tegenwicht.

Bariller voldeed hieraan, maar de wijze waarop hij dit deed, ontlokte een stil glimlachje aan de bekoorlijke jonge vrouw en toonde maar al te duidelijk aan, dat Bariller, wat hij dan ook aan land mocht zijn, op het water zeker geen held was.

Onophoudelijk veranderden zijn oogen van richting. Nu eens keek hij naar het water, dan weer naar de lucht, als smeekte hij om een beetje minder wind, dan weer scheen hij een weinig in te krimpen, als hij zich aan deze zijde van de boot als het ware voelde opgelicht, terwijl aan gene zijde de zeilen het water

schenen te willen raken, om ten slotte zijn oogen te vestigen op den bootsman, die met een rustige onverschilligheid alle noodige bewegingen en handgrepen uitvoerde of naar zijn gastvrouw, die vroolijk doorbabbelde, alsof zij zich niet op het verraderlijk element, dat het water somtijds is, bevonden, doch op een gemakkelijke sofa in een stille hotelkamer zaten.

Die gerustheid kwam Bariller verwonderlijk voor. Hij begreep er niets van en waagde het eindelijk te vragen of het niet een weinig gewaagd was, zoo'n tamelijk groote boot door slechts één man te laten besturen.

Mevrouw Leontieff lachte om zijn vrees en stelde hem gerust; toen nam zij een prismakijker, die in de boot lag, bracht dien naar haar oogen en tuurde daarmede schijnbaar over de dansende golven.

Na even in de richting getuurd te hebben van waar zij kwamen, wendde zij langzaam het hoofd en keek nu met gespannen aandacht naar den weg, die hier en daar achter de duinen te voorschijn komt en naar St. Caste voert.

Na een minuut legde zij den kijker met een zucht van voldoening neer en wendde zich weer tot haar gast, die in dien tijd gepoogd had een sigaret op te steken, met geen ander resultaat dan dat hij een heel doosje lucifers verknoeide en de sigaret in zijn mond drijfmat werd, zoodat hij haar moest weggooien.

Gelukkig, dat de bootsman achter het zeil zat, anders zou hij zich zeker aan diens spottend lachje hebben geërgerd.

Bariller vergat echter spoedig weer de onaangenaamheden met zijn sigaret, daar mevrouw Leontieff zich inspande, om haar gast zoo goed mogelijk met haar vroolijk gebabbel te amuseeren.

Zij slaagde daarin zeer goed, daar Bariller nu eenigszins aan het zeilen gewend raakte, niet zoo angstig meer was en moeite deed nu en dan geestig te zijn, een poging, die intuschen jammerlijk mislukte.

Het jacht vloog pijsnel over de golven. De bocht van St. Malo en het daaraan liggende Dinard werden steeds kleiner en verdwenen eindelijk achter de ombuiging der kust.

Het begon te schemeren en in de verte werd het licht van den vuurtoren van kaap Frehel zichtbaar.

Men had reeds anderhalf uur gevaren; Bariller had niet opgemerkt, dat het reeds laat werd, omdat hij hoe langer hoe meer onder den indruk kwam van het aangename gezelschap van mevrouw Leontieff.

Werktuigelijk keek hij op zijn horloge.

„Pardon, mevrouw," zei hij nu verwonderd,

„als wij nog aan het diner willen deelnemen, dan is het hoog tijd dat wij terugkeeren”.

In plaats van te antwoorden, greep de dame haar kijker en tuurde naar de kust.

Zij scheen daar met alle aandacht iets te zoeken.

Onafgebroken hield zij den kijker voor de oogen, maar datgene, waarnaar haar blikken zochten, scheen zij nergens te ontdekken.

Eenigszins ongerust legde zij den kijker neer en wierp ter sluiks een bezorgden blik op den bootsman, die door dezen beantwoord werd met een eenvoudig schouderophalen.

Doch nog in het laatste oogenblik verdween de onrust, en met hetzelfde vroolijke gelaat dat zij te voren had getoond, wendde zij zich tot Bariller met de woorden:

„Ik vind het niet noodzakelijk, dat wij te Dinard eten. Wanneer u er niets op tegen hebt, dan maken wij te St. Caste vast, dineeren daar en zeilen dan in den maneschijn terug.

„De zee is zeer kalm, wij behoeven dus voor geen stoornis te vreezen.”

Bariller ging gaarne met dit voorstel accoord, want hij wenschte het samenzijn met zijn schoone gastvrouw zoo lang mogelijk te rekken.

Mevrouw Leontieff sprak eenige woorden met den bootsman; deze draaide het roer dadelijk naar links en wendde de zeilen.

Het jacht vloog spoedig daarop voor den wind over de golven, naar het strand van St. Caste. . . .

Wij willen intusschen even terugkeeren naar den automobilist, die op het oogenblik van vertrek van de zeilboot mevrouw Leontieff met de hand een teeken had gegeven, dat deze heel goed begrepen had. Het beduidde:

„Vertrek onmiddellijk! Wij volgen met de auto!”

De auto was dan ook onmiddellijk vertrokken en den straatweg volgend, die achter de duinenrij slingerde, zich nu en dan daarachter vrijmakend, was de chauffeur dezelfde richting ingeslagen, die mevrouw Leontieff had gekozen, namelijk naar St. Caste.

Het zeilbootje echter had het voordeel van den naasten weg, want het sneed de groote bocht af, welke de auto moest maken.

Het was daarnaar, dat mevrouw Leontieff, in de boot gezeten, nu en dan door haar kijker tuurde. Den eersten keer had zij duidelijk de auto kunnen waarnemen, die juist achter een hoog duin te voorschijn kwam, doch de tweede maal, juist vóór zij het voorstel deed te St. Caste te landen, had zij tevergeefs naar eenig teeken gezocht, dat op de roodbruine auto

wees, welke gelijk met het zeilbootje vertrokken was.

Hiervoor was een goede reden, want de auto stond aan den kant van den weg, terwijl de chauffeur tevergeefs beproefde beweging in het voertuig te krijgen.

Na een poosje lag hij en de eenige passagier, die zich in de auto had bevonden, er onder aan den motor te peuteren. Echter met geen ander resultaat dan dat zij er beiden, erg stoffig en met vreeselijk vuile handen weer onder vandaan kropen en gelijktijdig de opmerking maakten:

„Aan den motor mankeert niets.”

De twee mannen, die elkaar daar een weinig beteuterd staan aan te kijken, komen ons niet onbekend voor en als wij nog even toekijken, zien wij, dat een er van niemand anders is, dan Lord Edward Lister, die met zijn nieuwen bekende, Pascal Rigodin, dit autotochtje ondernomen heeft.

Daar Raffles een bekwaam en practisch geschoolde werktuigkundige is, behoeft het ons niet te verwonderen, dat hij heeft kunnen constateeren, dat de motor in orde is, en blijft ons alleen de verwondering over, waarom de auto dan midden op den weg is blijven staan en niet verder wil.

„De duivel moge mij halen. . . .” vloekte lord Lister en zocht aan alle kanten van de automobiel, „het lijkt wel of er booze geesten in het spel zijn!

„Daar begrijp ik niets van”, zei hij, terwijl hij als een getergde leeuw om de auto heenliep; „alles schijnt toch in orde te zijn.”

Plotseling echter bleef hij staan en keek den andere verwonderd aan.

„Is er wel benzine genoeg?” vroeg hij.

Rigodin keek hem aan alsof hem een licht als een booglamp op ging; daarna nam hij het deksel van den benzinetank, maar liet het onmiddellijk weer vallen; want tot zijn schrik was er geen druppel meer in.

De mannen zwegen een oogenblik, om spoedig in een hartelijk lachen uit te barsten.

Het duurde echter niet lang of zij werden weer ernstig.

„Wij kunnen niet verder,” sprak Rigodin.

„Wees nu maar kalm!” riep Raffles uit. „Wij moeten in elk geval zoo spoedig mogelijk het een of ander doen.”

Daarna mompelde hij in zichzelf:

„Als hij maar geen domheden begaat!” hij ging naar de auto en nam er een sterk vergrootende prismakijker uit.

Aan de rechterzijde van den straatweg, tusschen dezen en het strand, lag een heuvel van ongeveer dertig meter hoogte; van den top van

dezen heuvel had men een vergezicht over zee.

Raffles klom naar boven door Rigodin gevolgd.

Toen hij op den top was gekomen, keek hij om zich heen. Hij zocht een spoor van de boot op de watervlakte.

De vertraging die door het ontbreken van benzine ontstaan was, kon het geheele plan, dat zij gemaakt hadden, in duigen werpen.

Ieder oogeblik was nu kostbaar, want het doel was toch om met de verbondenen bijeen te komen op wier tegenwoordigheid van geest men mocht rekenen, maar die zonder eenige tijding op de afgesproken ontmoeting moesten wachten.

Plotseling nam Raffles den kijker van zijn oog weg en terwijl hij met zijn rechterhand naar het Westen wees, toonde hij een kleine, witte stip aan, die aan den horizont zichtbaar werd.

„Daar is Charly”, met deze woorden wendde hij zich tot Rigodin. „Tatiana en Bariller zitten vooraan, Charly zit achter het zeil, aan het roer”.

Thans nam Rigodin den kijker en een enkele blik in de richting, waarheen Raffles geweest had, bevestigde diens mededeeling.

De beide mannen bedienden zich om beurten van den kijker, tot de toenemende duisternis hun verkenningen te moeilijk maakte.

„Zij keeren om, zij varen naar de landingsplaats van St. Caste! Tatiana is zeker niet op tijd gekomen!” zei Raffles.

„Zij wil zeker te St. Caste wachten, in de hoop dat wij haar bereiken. Zij zal misschien denken, dat wij haar van de hoogte af gezien hebben.”

Rigodin had deze woorden met gefronst voorhoofd aangehoord.

„Maar hoe kunnen wij zonder benzine te St. Caste komen?” vroeg hij nu.

„Zelfs als wij benzine hadden, zou dit nog zeer moeilijk zijn,” antwoordde Raffles. „De straatweg buigt nu naar rechts, dan naar links, tekens met een grooten omweg, en het is de vraag of het Tatiana gelukken zal, Bariller zoo lang aan de praaf te houden!”

„Maar ik wilde aan Charly alleen niet gaarne de uitvoering van ons plan overlaten, dat kon verkeerd uitloopen.”

„Wat moeten wij dan beginnen?” vroeg Rigodin.

„Wij moeten probeeren, een boot machtig te worden, waarmede wij aan de overzij kunnen komen”, verklaarde lord Lister.

„Maar waar zullen wij die krijgen?”

Raffles keek in het rond en bemerkte, dat

op ongeveer een halven kilometer afstand zich het visschersdorp St. Briac bevond.

Tusschen eenige oude barken, pinken en andere schepen zag men een kleine motorboot aan het strand van het visschersdorp liggen.

„Kijk Rigodin”, zei Raffles, „deze boot moeten wij hebben, het mag kosten wat het wil. Dat is het eenige middel, wat ons in staat kan stellen ons doel nog te bereiken.”

Met rassche schreden daalden zij den heuvel af, begaven zich naar het strand van de zee op wier golven hun eenige en laatste hoop nu gevestigd was.

Hijgend kwamen zij in het visschersdorp aan.

Een oude visscher met grijzen ringbaard zat gemoedelijk zijn pijp te rooken op zijn vaartuig, dat, zooals Raffles onmiddellijk op grooten afstand had gezien, een motorboot was van tamelijk nieuwe constructie en zeer goed onderhouden.

Vol nieuwsgierigheid keek de oude man naar de beide, hem onbekende personen, die naderden.

Maar voordat hij den vreemdeling nog iets vragen kon, nam lord Lister het woord:

„Zeg eens, oude heer, wilt ge mij tegen hoo-ge belooning uw motorboot gedurende een uur afstaan?” vroeg hij.

De schipper keek de vreemdelingen eenigszins verlegen aan en zei:

„Neen mijnheer, van dit schip verwijder ik mij geen seconde, ook niet wanneer ik daarmee zeer veel geld verdienen kon. Ik bedien het altijd zelf. Wanneer u een tochtje wilt maken, dan heel graag, maar dan ga ik mee. Ik veronderstel echter, dat u andere bedoelingen hebt, want bij avond gaat men niet uit spelevaren. Komt u morgen maar terug.”

Raffles en Rigodin keken elkaar een weinig teleurgesteld aan. Doch eerstgenoemde gaf den moed nog niet op; al moest hij de motorboot van den man koopen, hij wilde haar heden avond in gebruik hebben, zonder dat de man er bij was, want hij had inderdaad heel bijzondere plannen.

Raffles had echter niet genoeg geld bij zich om deze kostbare motorboot te koopen, geweld gebruiken wilde hij niet en dus wendde hij al zijn welbespraaktheid aan, om den man over te halen, zijn boot toch aan hem in bruikleen af te staan.

Hij vertelde den zeeman van de automobielen, van hun afspraak te St. Caste en dat zij een onuitsprekelijk verlies moesten lijden, wanneer zij niet op tijd in deze plaats aanwezig konden zijn.

Kortom, hij haalde den braven en goedigen

schipper over om hun in hun voornemen behulpzaam te zijn.

Raffles kwam overeen, dat hij den schipper vijfhonderd francs zou geven en de automobiël als onderpand zou laten.

Zoo spoedig mogelijk werd nu het vaartuig voor de reis gereed gemaakt. Raffles, die reeds onmiddellijk gezien had, dat de scheepsma-

chine bestond uit een twee-cilinder Thornycroft-motor, waarvan hij de behandeling op zijn duimpje kende, nam het roer in handen en kort daarop vloog het scheepje over de waternvlakte, naar het doel, dat reeds lang bereikt had moeten zijn, — naar St. Caste, waar mevrouw Leontieff en Bariller zich bevonden.

VIERDE HOOFDSTUK.

John Raffles als zeeroover.

In het kleine casino van de badplaats St. Caste zaten mevrouw Leontieff en Bariller aan een diner, waar, bij gebrek aan afwisseling, die de kleine spijskaart van het hotel aanbood, de champagne een hoofdrol speelde.

Bariller, die volgens gewoonte reeds meer dan genoeg van den wijn gedronken had, poogde te vergeefs de stemming van zijn nieuwe verovering beter te maken.

De gemoedsstemming van mevrouw Leontieff was na het verdwijnen der automobiël aanmerkelijk slechter geworden. Op de attenties van Bariller lette zij niet meer zooveel als bij het begin van haar kennismaking; zij antwoordde bijna niet op zijn vleierijen en haar blikken zwierven voortdurend naar zee, alsof vandaar verlossing moest komen.

De werking van het overtollig gebruik der champagne maakte het Bariller onmogelijk, om de veranderingen in de houding van zijn begeleidster waar te nemen, en hij bemerkte ook niet, hoe telkenkeer, wanneer zij uit de vensters keek, de gestalte van den bootsman te voorschijn kwam, die hen op den zeiltocht vergezeld had en die telkens met een heftig

hoofdschudden het een of ander gebaar van zijn meesteres scheen te beantwoorden.

Deze nette, jonge bootsman was, zooals de lezer natuurlijk reeds direct heeft geconstateerd, toen Raffles bij het visschersdorp St. Briac tegen Rigodin sprak van Charly, niemand anders dan Charles Brand, de secretaris van den Grooten Onbekende, die in het complot was, dat Raffles had opgemaakt om Bariller een gevoelige les te geven.

Hij had natuurlijk, zooals hij wel meer gedaan had, pogingen in het werk kunnen stellen om het gecombineerde letter- en tijdslot van de kast van den Nederlandschen fabrikant te forceeren. Hij onderschatte echter de sterkte en ingenieuze werking van het slot geenszins en daar hij geen werktuigen bij zich had, had hij naar middelen gezocht, om het geheime woord, waarmede het slot van de brandkast van Barilles was gesloten en waarop het alleen werkte, te weten te komen.

Om zijn doel ongemerkt te bereiken, had hij het noodig geoordeeld gebruik te maken van de natuurlijke aantrekkingskracht, die elke mooie jonge dame op een man uitoeft en

had hij Tatiana Komartscheff, die de trouwe lezers van deze serie zich nog zullen herinneren uit het verhaal van de Parijsche catacomben,¹⁾ verzocht hem in deze combinatie terzijde te staan. Het meisje, dat de beide vrienden, Raffles en Brand, nog steeds even dankbaar was voor hun optreden destijds te Parijs, waar zij haar uit de handen van een nietswaardigen deugniet hadden bevrijd, had onmiddellijk gevolg gegeven aan het schriftelijke verzoek van Lord Lister en speelde thans in diens combinatie de rol van de schoone verleidster, Tatiana Leontieff, een naam, welken zij zich voor deze speciale gelegenheid had laten aanmeten.

Intusschen zat Charly, evenals Tatiana erg in de verlegenheid, want het plan, dat hij met Raffles en Rigodin overlegd had, scheen geheel te mislukken.

Hij had het jacht vastgelegd en terwijl Tatiana en Bariller in het restaurant hun souper gebruikten, keek hij overal rond, of de beide personen, wier auto men uit het oog had verloren, niet naderden.

Hij hoopte nog steeds, dat door een gelukkig toeval de anderen nog bij hen zouden komen; hij kon de hoop maar niet opgeven, want het scheen hem te gewaagd zijn plan alleen uit te voeren.

Doch zijn wachten scheen te vergeefs; onophoudelijk ging hij naar de vensters van de eetzaal om Tatiana door een afgesproken teeken te kennen te geven, dat men thans wel van de uitvoering van het plan moest afzien.

Het kleine strand, dat zich achter het hotel bevond, was op dit late avonduur geheel verlaten.

Het was volkomen duister geworden en de lichtstralen, die door de vensters naar buiten drongen, waren door den lichten nevel niet duidelijk zichtbaar.

Brand was juist weer bij het jacht geweest en had daar te vergeefs gezocht naar eenig teeken van het naderen der vrienden.

Teleurgesteld keerde hij terug en ging naar het hotel.

De branding achter hem, die wit schuim op het zand wierp, was zoo sterk en het geruisch der golven dreunde zoodanig dat elk geluid daardoor verstomde.

En zodoende hoorde Charly ook niet, dat een kleine motorboot met zacht geroffel uit den nevel opdook, snel de groene golven doorsneed en, dwars door de schuimende branding op het strand liep.

Twee personen sprongen er uit en een blik op het slechts weinig meters verwijderde

jacht van mevrouw Leontieff ontlokte hun een zachte kreet van vreugde.

„Zij zijn er tóch nog”, zei Raffles tot Rigodin.

Want het waren inderdaad de beide mannen, die uit de boot stapten en die, nadat zij hun vaartuig vastgelegd hadden, het strand betraden.

Voor het hotel aangekomen, bemerkten zij Brand, die door de vensters in de eetzaal keek. Vóór zij hem nog konden bereiken, zagen zij door de vensters, dat Bariller van tafel opstond, Tatiana zijn arm bood en met haar naar den uitgang van het hotel ging.

Onmiddellijk stond lord Lister achter zijn vriend en legde hem de hand op den schouder.

Brand keerde zich verwonderd om.

„Wij zijn het”, fluisterde Raffles snel, „ik zie, dat wij nog net op tijd zijn gekomen!”

„Wat moet er nu gebeuren?” vroeg Brand, nadat hij de beide mannen hartelijk begroet had en zijn blijdschap te kennen gegeven dat zij nog gekomen waren, „is het voor heden niet reeds te laat?”

„Volstrekt niet,” antwoordde Raffles, „wij kunnen nog alles afdoen. Let wel op hetgeen ik zeg en tracht vooral nog gelegenheid te vinden, Tatiana op de hoogte te brengen, opdat wij door haar niet onwillekeurig worden tegengewerkt.

Rigodin en ik hebben een motorboot. Jij moet nu in je zeiljacht stappen, met het plan om terug te keeren. Je moet niet te ver in zee gaan, blijf liever zoo dicht bij de kust, als de branding dit veroorlooft.

Door den nevel en de duisternis beschut volgen wij jou en op het oogenblik, waarop ik het geraden oordeel, zal ik onze motorboot tegen je jacht laten loopen.

Als dit gebeurd is, dan moet je vooral op Tatiana letten, opdat zij niet in gevaar komt. Laat al het overige aan mij over, ik zal voor de rest zorgen.”

Vóórdat Brand tijd had, zich te bedenken, vóórdat hij nog een woord kon zeggen, was lord Lister reeds in de duisternis verdwenen.

Bariller en mevrouw Leontieff waren inmiddels aan den uitgang van het hotel verschenen.

Brand ging naar hen toe en leidde hen voorkomend langs het smalle voetpad naar de landingsplaats, waar het jacht lag.

Het was geen gemakkelijk werk Bariller, die door het gebruik van te veel wijn niet al te vast op de beenen stond, in de dansende boot te brengen.

Vooraf niet daar de man heel eigenwijs en koppig was en meende, dat hij nog tot allerlei gymnastische, halsbrekende toeren in staat

¹⁾ Zie No. 521: In de Parijsche catacomben.

was. Hij snoefde voortdurend tegen Brand, dat hij heusch wel wist, wat hij deed, dat hij hem niet zoo te commandeeren had enzoo-voorts, maar schoot ondertusschen geen zier op.

Dat begon Brand ten slotte zóó geweldig te vervelen, dat hij mevrouw Leontieff een teeken gaf, op den half dronken snoever toetrad, den rechterarm om zijn schouders en zijn linkerarm onder zijn knieën schoof en hem daarna kalm een beentje lichtte.

In een oogwenk voelde Bariller de wereld onder zijn voeten verzinken, zag hij de sterren naar zich toezwaaien en had hij er een flauw besef van, dat hij in de armen lag van iemand, die hem behoedzaam, maar niet al te zachtzinnig op de zijbank van de zeilboot neerzette.

Brand had meer spierkracht dan men van hem zou verwachten, maar Bariller was dik en plomp en hoewel de afstand, welke hij den dronkaard had moeten dragen, niet bijster groot was, was hij blij van hem af te zijn en liet hem uit pure blijdschap met zoo'n harden smak op de bank vallen, dat Bariller zijn boten voelde kraken en van pijn bijna geheel nuchter werd.

Met een vloek wilde hij den bootsman een uitbrander geven, maar deze had zich reeds tot mevrouw Leontieff gewend en hielp haar nu met alle voorzorgsmaatregelen in het wiebelende vaartuig.

Van dit oogenblik maakte hij gebruik om haar het bericht mede te deelen van de komst van Raffles en Rigodin.

Een zucht van verlichting kwam over haar lippen en vroolijk sprong zij nu in het jacht.

Brand scheen nu weer geheel en al bootsman te zijn.

Hij maakte de touwen los, stiet het schip van wal en trok het zeil omhoog. Om zijn lastgeefster en haar begeleider scheen hij zich in het geheel niet te bekommeren; zijn ambt en de zorg voor de boot namen oogenschijnlijk al zijn opmerkzaamheid in beslag.

De wind was gunstig. Hij blies de zeilen op en het vaartuig zette koers in de verlangde oostelijke richting, naar Dinard.

Terwijl Brand met zijn linkerhand de lijn van het zeil vasthield, ging hij naar het roer.

Tatiana had in de nabijheid van Bariller plaats genomen. De vroolijkheid, die haar verlaten had sedert het verdwijnen van de auto, scheen terug te keeren en met een lachend woord liet zij toe, dat de half beschonkene zijn arm om haar slanke taille sloeg.

Intusschen verkeerde zij in het onzekere over datgene wat ging gebeuren. Door de panne met de auto had Raffles niet op tijd

kunnen zijn, zoodat de plannen noodzakelijkerwijze een verandering hadden moeten ondergaan. Welke deze waren, wist zij echter niet, maar zij begreep bij intuïtie, dat de halve dronkenschap van haar gast die plannen, wat deze dan ook mochten zijn, in de hand zou werken.

Zij wilde zich er dan ook verder het hoofd niet mede breken, want zij wist maar al te goed, dat zij volkomen vertrouwen kon op de tegenwoordigheid van geest van lord Lister.

Het was nu geheel en al donker geworden. De maan, die men tot nu toe achter de nevelsluiers nog eenigszins had kunnen zien, werd daardoor nu en dan geheel verduisterd en slechts heel in de verte zag men de lichten schijnen van de dorpen langs het strand, dat op die plek bijna een halve cirkel vormt.

De bootsman overlegde juist of het niet tijd werd om de lantaarn aan den mast op te hijschen, toen Tatiana plotseling een gedruisch hoorde, dat haar midden in haar gesprek deed verstommen.

Zij hoorde het roffelend geluid van een nog onzichtbare motorboot.

Zij sperde haar oogen wijd open en trachtte met haar bliken de duisternis te doorboren.

Onmogelijk! De duisternis was ondoordringbaar en het water scheen niets dan een zwarte vlakte.

Zij beefde, daar zij instinctmatig voelde, dat er iets ging gebeuren.

Bariller kwam dicht naar haar toe en vroeg:

„Wat mankeert u, lieve gastvrouw, zijt gij ongesteld?”

Zij wilde antwoorden. Maar op hetzelfde oogenblik doemde een donkere massa voor hen op.

Plotseling had een gevaarte zich uit de omringende duisternis los gemaakt, om regelrecht op hen in te stormen.

Nog flauw hoorde zij het motorgeroffel van dichtbij, zag zij de puntige boeg van een bruine, glanzende motorboot, hoorde zij gekraak en geschreeuw, waaruit de naam Charly duidelijk viel te onderkennen en voelde zij zich door een paar sterke armen oplichten.

De motorboot, het spookschip zooals de vliegende Hollander, was uit de duisternis opgedoken en had hen aangevaren.

Het lichte zeilscheepje werd opgeheven en Bariller, die nog steeds onder den invloed van den wijn verkeerde, sloeg tegen den mast en viel als een blok bewusteloos op den bodem van het schip.

Bij den kreet: „Charly!” welke uit de vreemde motorboot opsteeg had de schipper van het zeiljacht alles begrepen.

Hij was op Tatiana toegesprongen, die, bleek van schrik, zich aan den mast vasthield.

Met zijn sterke armen tilde hij haar op en reikte haar aan de handen toe, die over den rand van het vreemde schip werden uitgestoken.

Daarop greep hij de verschansing van het schip en met een ruk sprong hij aan boord van de motorboot.

Dit geheele voorval had zich in minder tijd afgespeeld, dan noodig is geweest om het te beschrijven. Nauwelijks waren Tatiana en Charly aan boord van de motorboot, of deze voer verder.

Het omgekeerde jacht dreef op de golven en de maan, die nu helder scheen, wierp haar licht op het witte zeil, dat plat op het water lag.

Tatiana staarde naar de plek, waar de ramp had plaats gehad. Zij spande zich in om den samenhang van deze geschiedenis te begripen, toen zij plotseling een angstkreet slaakte:

„Om 's hemels wil, waar is Bariller? Wij kunnen hem niet als een rat laten verdrinken, hij moet gered worden!”

„Daarmede zijn wij reeds bezig,” klonk de stem van lord Lister geruststellend, „laat mij maar begaan! Alles wat wij doen geschiedt immers om Bariller in handen te krijgen!”

Op hetzelfde oogenblik ging hij naar de machine en wierp het roer om, zoodat de boot onmiddellijk terugkeerde naar de plaats, waar het jacht op de golven dreef.

Raffles gaf Brand een wenk om bij hem te komen en gaf hem zwiigend het bevel over den motor.

Daarna stond hij op en over de verschansing leunend, tuurde hij over de watervlakte, waar hij het zeil van het gekantelde scheepje zag drijven.

Het was dit zeil, dat de gekapsijde boot nog boven water hield, en toen zag hij tevens Bariller, die half bewusteloos op het zeil dreef.

De ramp had hem ontnuchterd en met een zwakke, klagende stem riep hij: „Help! Help! Ik verdrink!”

De stem klonk zwak en benauwd en Raffles maakte bij zich zelf de opmerking, dat de schurk in die paar oogenblikken reeds meer water onvrijwillig naar binnen had gekregen, dan hij vrijwillig in zijn heele lieve leven gedronken had.

„Wij komen al!” riep Raffles hem toe en boog zich verder over den rand van zijn vaartuij, dat door Brand regelrecht naar de plaats des onheils werd gestuurd.

Bariller wilde zijn rechterhand aan zijn red-

der toesteken, maar op hetzelfde oogenblik sloegen de golven over het zeil en drukten het naar beneden.

De boot ging nu geheel onderste boven en Bariller verdween in de diepte.

„Om 's hemels wil, hij verdrinkt!” jammerde Tatiana, die met koortsachtige spanning de pogingen tot redding had aangezien. „Om 's hemels wil! wij moeten hem tot elken prijs redden!”

Ook Rigodin, die naast Raffles stond, maakte zich gereed, om over den rand van de boot te springen, om den man dien hij haatte, het leven te helpen redden.

„Laat dat!” zei lord Lister, „dat kan ik beter doen!”

Hij trok Rigodin terug en vlug, vóór er nog een antwoord gegeven kon worden, had hij zijn bovenkleeren uitgetrokken.

„Blijf vooral in mijn nabijheid, Charly!” riep hij zijn vriend toe, en wierp zijn kleeren in het midden der boot.

Daarop sprong hij overboord, het water spoot over hem heen en in hetzelfde oogenblik verdween hij in de golven.

Bevend, en met ingehouden adem, bogen Tatiana en Rigodin zich over het water, terwijl zij niet in staat waren, één woord te spreken.

Brand zat aan het roer, dat hij met een ijzeren vuist vasthield; hij had zijn blik op het water gericht, om dadelijk op de plaats te kunnen komen, waar zijn vriend zou opduiken. Méér kon hij niet doen.

Er verliep een minuut — een minuut vol angst en zorg — een minuut, die de drie menschen in de boot een eeuwigheid toescheen.

Op eens kwam, op een afstand van ongeveer tien meter, Raffles opduiken.

Reeds wilde Brand de boot naar hem toe sturen, toen Raffles hem terug hield.

„Nog niet! Ik heb hem nog niet!” en onmiddellijk was lord Lister weer in het water verdwenen.

Het nat spoot hem om de ooren. Hij had een der lijnen van het zeil gevonden en nu tastte hij er langs, omdat hij vermoedde, Bariller onder de gekantelde boot te zullen vinden.

Hij durfde zijn oogen niet te openen, teneinde het hoornvlies niet door het zeewater te laten beschadigen en het zou ook nutteloos geweest zijn, want het was zóó duister, dat het onmogelijk was iets te herkennen.

Hij tastte zoekend om zich heen; op eens had zijn hand een arm te pakken; — hij had Bariller gevonden.

Hij trok den drenkeling naar zich toe en maakte, dat hij onder het zeil uit kwam, ten einde naar boven te kunnen zwemmen.

Hij meende reeds in zijn redding geslaagd te zijn, toen een ander gevaar hem wachtte. Het gevaar van den drenkeling zelf.

Raffles had verwacht, dat Bariller bewusteloos zou zijn geworden en in dat geval zou zijn poging niet veel moeilijkheden meer hebben opgeleverd, doch of het kwam door de werking van de alcohol, of door iets anders, is niet te zeggen, maar het was niettemin een feit, dat Bariller nog bij zijn positieven was.

Zooals het meer gebeurd met drenkelingen, die volstrekt niet zwemmen kunnen en zich dus ook geen goede voorstelling kunnen maken van datgene wat een goed zwemmer in het water vermag, had hij zich aan zijn redder vastgeklampt met armen en beenen, aldus deze in diens bewegingen belemmerend, zoodat beiden naar de diepte moesten.

Weliswaar bezat Raffles veel en veel meer spierkracht dan Bariller, maar de doodsangst kan iemand reuzekrachten verleenen en zoodat het ook hier.

De redder was niet in staat zich uit den wanhoopsgreep van den drenkeling te bevrijden.

Toen deed Raffles het eenige, wat hij in deze omstandigheden doen kon; hij pakte Bariller beet en wilde hem opnieuw onder water drukken, maar dit gelukte hem niet.

De wanhoop verleende den ander buitengewone kracht. Met een ijzeren vuist hield hij het lichaam van lord Lister vast en trok het naar beneden. Een kreet — en het water omsloot hen beiden.

Dit voorval had nauwelijks een seconde geduurd en toen de boot verscheen, verrieden slechts de opstijgende luchtballen de plaats van den strijd.

Tatiana, voelde haar hart stil staan, zij wilde roepen, maar de woorden bleven haar in de keel steken.

Charly Brand sprong op. De boot lag stil en reeds maakte hij zich gereed om overboord te springen, om zijn vriend te hulp te komen, toen diens hoofd op eenige meters afstand plotseling boven de oppervlakte van het water verscheen.

„Blijf!” schreeuwde hij, „ik heb hem!”

En bij het heldere licht der maan, die thans te voorschijn kwam, zagen zij, dat Raffles op zijn rug kwam aanzwemmen, met de armen naar beneden, alsof hij tegen iets worstelde.

Drie paar handen werden den redder toegestoken. Het lichaam van Bariller werd bewusteloos en druipend uit het water getrokken.

Brand trok hem in de boot, terwijl Raffles, geholpen door Rigodin en Tatiana, over den rand van het vaartuig klom.

Lister zonk uigeput op een bank neer. De tegenstand van den ander had hem doodelijk vermoeid en zijn krachten waren daardoor geheel uitgeput. Hij moest dus even uitrusten.

Dat duurde echter niet lang. Toen hij op adem gekomen was, rilde hij in zijn natte kleeren, die hem als een ijskoud compres om het lichaam plakten. Hij begaf zich naar de roef, waar de motor stond en vond tot zijn groote vreugde in een laag hangkastje eenige kleeren, droogde zich af met een paar zakdoeken en stond vijf minuten later in wel niet zeer fraaie, maar in ieder geval droge kleeren aan dek. Onmiddellijk was zijn eerste gedachte aan Bariller.

Hij boog zich over het roerlooze lichaam over en bemerkte, dat de man niet dood, maar bewusteloos was, doch in plaats van zich gereed te maken de levensgeesten weer op te wekken, boog hij zich naar de anderen opvarenden en met het hoofd wenkend, riep hij:

„Nu spoedig! Straks komt hij uit zich zelf bij. Hij is vreeselijk taai!”

Bijna had ik ze gehad, hier, in den rechter borstzak!” riep Tatiana, die een der zakken van den drenkeling doorzocht.

Raffles haalde een electriche lantaarn uit een koffertje en deed die ontgloeien.

Naast hem zat Rigodin, in de eene hand een zakdoek, in de andere een flesch met chloroform — men kon nooit weten — zooals hij zeide.

Mevrouw Leontieff tastte in den borstzak van den bewusteloze. Deze was leeg.

„In het water gevallen!” fluisterde zij ontsteld.

„Weet u stellig, dat de portefeuille zich daar bevond?” fluisterde Raffles.

„Ik meende zoo iets gevoeld te hebben,” antwoordde zij.

Intusschen had Rigodin haastig de andere zakken van Bariller betast.

„Kalm toch! Kalm!” waarschuwde zij.

„De zijzak is stevig dichtgeknoopt.”

Men legde den bewusteloze ruw op zijn zijde en knoopte den zak los. Met één greep had Tatiana een lederen portefeuille er uitgehaald en geopend. Lord Lister lichtte haar bij.

„Hier is niets — hier ook niet,” stamelde zij angstig. Doch allen schenen verstijfd van spanning, toen zij een smalle strook perkamentpapier uit een klein vakje, dat aan den binnenkant van de portefeuille was aangebracht, te voorschijn haalde. Ja, dat was het. Getallen en cijfers!

F R I 32 — N. O 17 — S. R. vier keer 13. 2. B.

Raffles en Rigodin haalden notitieboekjes te voorschijn, en terwijl de boot door Charly

voorzichtig gestuurd werd naar hun doel, copieerden zij de strook perkamentpapier.

Toen lazen zij het elkander voor, terwijl de anderen controleerden. Toen alles nauwkeurig was genoteerd, werd de strook perkamentpapier weer zorgvuldig op zijn plaats geborgen, de portefeuille in den zak gestoken en de zak weer toegeknoopt.

Allen haalden diep adem. Niemand sprak een woord. Plotseling werd deze onaangename stilte door een kreet verbroken, die allen door merg en been ging.

Pascal Rigodin, de voormalige galeiboef, had de gebalde vuisten hemelwaarts gericht, zijn verwrongen gelaat naar de wolken gewend en met een stem, waarin men tegelijkertijd haat, droefheid en vreugde vernam, uitgeroepen:

„Dank! Dank! — o groote, rechtvaardige God — Dank! . . .

Het was tegen twee uur des morgens, toen de rentmeester, die tegelijkertijd portier van de villa te Pointe-à-Julot was, de oude Didier, plotseling door het gerinkel van het alarmsignaal uit zijn slaap werd gewekt.

Dat alarmsignaal bestond uit een krachtige elektrische bel, welke in zijn kamer was aangebracht en in beweging kon worden gebracht door op een knop te drukken, welke zich onder de portiek bij den hooftingang van de villa bevond.

Nog half slapend stond hij van zijn legerstede op, inwendig zijn meester vervloekend, die waarschijnlijk weer stomdronken naar huis kwam en zich niet van den huissleutel kon bedienen.

Doch nauwelijks had hij de groote deur der villa geopend, toen zijn houding veranderde.

Vóór hem stond, in het flauwe schijnsel van een elektrische zaklantaarn, een elegante dame en achter haar twee onbekende heeren, die het bewustelooze en doornatte lichaam van Bariller droegen.

De dame stamelde gejaagd een verklaring van een bootongeval en de gelukkige redding van den heer, en voordat de oude Didier van zijn schrik bekomen was, hadden de heeren den bewustelooze in huis gedragen en waren met hun last de trappen opgeklommen.

Verschrikt en nauwelijks in staat een woord te spreken, geleidde de oude man de late bezoekers naar de slaapkamer van Bariller.

De kamerdienaar werd gewekt, die den geredde spoedig uitkleedde, en terwijl de dame beneden in de hall bleef wachten, hielpen de beide vreemdelingen den bewustelooze naar bed brengen.

Het duurde een poos, voordat de geschiedenis geëindigd was; eindelijk was het zoo ver,

dat een der vreemdelingen Didier beval onmiddellijk een dokter te ontbieden.

De man deed dit, waarna de „redders" vertrokken, Bariller alleen aan de hoede van zijn kamerdienaar overlatend.

Toen zij bij de voordeur kwamen, troffen zij de dame, die zich in dien tijd met het slot van de deur had beziggehouden, en nu als resultaat daarvan de oudste der vreemdelingen een wasafdruk overhandigde.

Deze nam het aan, alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was en stak het in zijn zak.

Daarop wendde hij zich tot Tatiana en sprak, nadat hij zich er van had overtuigd, dat er niemand in de buurt was, die zijn woorden kon hooren:

„Wacht nu tot de dokter komt, je moet je rol tot het eind spelen.

Daarna laat je je door een bedienden naar je hotel terugbrengen.

Wij verdwijnen nu. Tot straks!”

De elegante dame antwoordde met een nauwelijks merkbaar knikje; de beide mannen gingen naar buiten in het nachtelijk duister, bereikten in een paar schreden den straatweg, waar, na eenige oogenblikken, zich een derde bij hen voegde en met dezen man waren zij weldra geruischloos in een zijstraat verdwenen.

Zij begaven zich door de visscherswijk, die een opvallend contrast vormde met de overdadige weelde der voorname buurten van Dinard, naar de haven, waar reeds eenige herbergen hun deuren geopend hadden.

In de benauwde achterkamer van een havenkroeg werd fluisterend over de gebeurtenissen van den nacht gesproken, terwijl een glas whisky de doodelijk vermoeide mannen, in wie de lezer natuurlijk reeds lang Raffles, Brand en Rigodin heeft herkend, verwarmde en verkwikte.

„De botsing was reeds niet zonder gevaar,” zei Raffles, „maar toen de kerel met zich mee trok onder water, geloofde ik werkelijk, dat mijn laatste uur had geslagen!

„Maar het noodlot schijnt het anders te hebben gewild en mijn tijd was nog niet gekomen.

„Maar hoe het ook zij, het voornaamste is, dat wij het geheime woord van de brandkast van Bariller hebben!”

En met een uitdrukking van tevredenheid op het gelaat, ledigde lord Lister een glas van de vóór hem staande whisky.

„En de huissleutel?” vroeg Brand na een korte pauze.

Hij was niet mee geweest naar het huis van Bariller, maar had zijn vriend op den straatweg gewacht.

„Ik heb prachtige wasafdrukken," antwoordde Raffles, „daar heeft Tatiana voor gezorgd, terwijl wij boven bezig waren met die verzopen kat. Voor morgenavond heb ik ze nauwkeurig nagemaakt."

„Wij hadden misschien beter gedaan, eenvoudig den sleutel van Bariller te nemen, in plaats van die omslachtige wasafdrukken", waagde Rigodín het op te merken.

„Zeker, opdat hij ze morgenocht reeds zou hebben gemist!" riep Raffles uit. „Nee, nee, mijn waarde, vertrouw maar gerust op mijn systeem, ik doe geen overtollig werk, maar wat moet gebeuren, dat mogen wij uit gemakzucht niet achterwege laten."

Daarop werd betaald en het drietal verliet de herberg om hun respectieve hotels op te zoeken.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De schaakspeler.

De gevolgen van het nachtelijke zeebad waren voor Bariller niet van ernstigen aard. Er is een spreekwoord, dat in den volksmond grooten opgang heeft gemaakt en dat luidt: Onkruid vergaat niet.

Om een man als Bariller uit te roeien was er meer noodig dan een koude onderdompeling. Een onschuldige verkoudheid noodzaakte hem wel-is-waar, den volgenden dag in huis te blijven en verhinderde hem daardoor de verdere kennismaking met de mooie mevrouw Leontieff voort te zetten.

Doch zijn ijdelheid werd zeer gestreeld, toen reeds in den loop van den voormiddag een bediende van het hotel verscheen, waar de bekoorlijke vreemdelinge logeerde, die uit haar naam naar den toestand van den patiënt informeerde.

Bariller straalde van vreugde en toen tegen den avond de dokter kwam, die hem ten strengste verbod zijn kamer te verlaten, verzocht hij dezen dringend of hij dit den volgenden dag kon doen.

De dokter aarzelde en eerst na het aanhoudend aandringen van zijn patiënt gaf hij eindelijk toe, doch onder voorwaarde, dat Baril-

ler onmiddellijk naar bed zou gaan en een sterk werkend slaapmiddel zou innemen, ten einde een onafgebroken nachtrust te genieten tot den volgenden morgen.

Wanneer de dokter met Raffles een verbond had aangegaan, had hij niets beters kunnen doen, om diens plan in de hand te werken, doch lord Lister vermoedde op dit oogenblik nog niet, hoe het toeval hem ter hulp kwam.

Om negen uur ging Bariller op uitdrukkelijk verlangen van den dokter naar bed, en eenige minuten later lag hij in diepe rust.

In de villa was het zeer stil, het personeel was als naar gewoonte uitgegaan en de oude Didier nam, onder het rooken van zijn pijp, op een stoel voor een zij-ingang van het huis plaats.

Sedert eenige dagen had hij met een landsman kennis gemaakt, een Auvergnier, die evenals hij, bij een rijken heer, die zich op de badplaats Dinard gevestigd had, in betrekking was en van zijn vrije avonduren gebruik maakte, om zijn landgenoot op te zoeken en met hem over de herinneringen van hun geboorteplaats te spreken.

Chabert, dat was de naam van dezen nieu-

wen vriend, was een aardige kerel, waar men gezellig mee kon praten.

Hij kwam weliswaar uit een ander gedeelte van Auvergne, doch hij had evenals Didier denzelfden hartstocht als alle Auvergners, hij was een bijzondere liefhebber van het schaakspel.

Wanneer de twee vrienden bij elkaar kwamen, duurde het niet lang of het gesprek kwam op het schaakspel, allerlei theoretische stellingen werden besproken, van alle kanten bekeken en verklaard, om ten slotte te eindigen met het oneens worden der vrienden over een zekere oplossing, welke dan later op het bord werd opgezet en uitgespeeld. Dit geschiedde natuurlijk in een of andere herberg, daar beide vrienden niet over een schaakbord beschikten. Na de afwikkeling van het een of ander probleem werd dan nog gewoonlijk een partij schaak gespeeld.

Chabert speelde uitstekend, doch nog lang niet zoo goed als Didier en de vele partijen, die gedurende den tijd van hun korte kennismaking gespeeld werden, werden regelmatig door den ouden huismeester van Bariller gewonnen.

Doch Chabert was een nobele verliezer, die het er niet bij liet, om op den verloren inzet, dat wil zeggen op een flesch rooden wijn te trakteren, doch nog altijd eenige kruiken appelvijn, en tot afscheid nog een glas jenever ten beste gaf.

En wanneer de oude Didier dan opstond, om naar huis terug te keeren, was hij den jongeren landsman dankbaar, dat hij geregeld zoo hulpvaardig was, zijn ietwat onvasten gang te steunen en hem vol zorg tot aan de voordeur van de villa te Pointe-à-Julot te brengen.

Het was op slag van tien, toen men Chabert op den grintweg, die van den grooten weg naar het landhuis van Bariller voerde, gewaar werd.

Toen hij hem in het oog kreeg, stond Didier op, liep hem, zoo snel als zijn oude beenen dit veroorloofden, tegemoet en begroette hem zoo hartelijk mogelijk.

Langzaam stapten de beide vrienden op en spoedig, want het gesprek begon altijd met hetgeen er voor nieuws dien dag was voorgevallen, had Chabert vernomen, dat Didiers patroon tegen zijn gewoonte thuis was gebleven.

En ook de reden daarvan bleef niet voor hem verborgen, want lachend deelde hem Didier mede, hoe Bariller, die zich niet in een bijzondere liefde van zijn personeel kon verheugen, bij een zeiltocht in het water was ge-

vallen en nu ten gevolge van een verkoudheid het bed moest houden.

Doch dit gewone dienstbodenpraatje hield de belangstelling der beide vrienden niet al te lang gaande; spoedig waren geschiedenissen uit hun geboorteplaats aan de orde.

Nu werd het gesprek levendiger en hun stemmen klonken luider dan noodig was.

Chabert had een schaakprobleem voorgesteld, en de beide vrienden waren het over de beste en kortste oplossing niet eens.

„Maar je bent toch een domkop!” verklaarde de jongste. „Hoe kun je het dan klaar spelen, met het paard en de koningin den koning „schaakmat” te zetten.”

De oude Didier stond op en met een aanmatigend lachen en vol zelfbewustzijn zag hij op zijn vriend neer.

„In tien zetten ben je schaakmat.”

„Nu oudje, ik wed met je om een flesch wijn, dat je geheel en al op een dwaalspoor bent!”

Lachend had Chabert dit uitgeroepen, en met de overtuiging dat hij gelijk had, reikte Didier hem bereidwillig de rechterhand.

„Top, afgesproken! De eerste zet is voor jou! Ik verheug mij reeds bijzonder op de flesch wijn”.

De jongste stond nu ook op, greep de hand van zijn vriend en beiden betraden den gewonen weg naar de haven, toen reeds na eenige stappen Didier plotseling stilstond:

„Ja, dat is waar óók, vandaag kan ik niet mede gaan”, zei hij.

„Waarom niet?” vroeg Chabert ten zeerste verwonderd.

„De baas is ziek en alleen thuis, en wanneer hij ontwaakt, mij noodig heeft, en ik niet aanwezig ben, krijg ik beslist onaangenaamheden!”

„Ach wat, Bariller slaapt toch zoo vast!” zei Chabert, om zijn vriend gerust te stellen.

„Dat is zoo, maar hij kan toch wakker worden!” antwoordde de andere nadenkend.

„Ach wat, onzin, dat is onmogelijk! Je bent eensklaps zoo angstig geworden, zeker omdat je de weddenschap kunt verliezen!”

Het was voldoende, deze verdenking uit te spreken, om het eergevoel van den schaakspeler in Didier op te wekken en elke andere zienswijze te smoren.

Half misnoegd begaf hij zich weer op weg en bromde alleen nog:

„Je bent gisteren ook niet gekomen, ik heb tot elf uur op je gewacht.”

„Dat was inderdaad mijn schuld niet!” antwoordde Chabert schouderophalend. „Ik moest mijn meester op een grooten automobieltocht

vergezellen, en wij kwamen eerst om drie uur des morgens terug."

Tien minuten later zaten Didier en Chabert in de beroekte herberg aan de haven. Naast hen stond een flesch roode wijn op de tafel en tusschen hen in lag een schaakbord.

Met beide armen op het tafelblad leunend, de bovenlichamen voorovergebogen en de blikken als betooverd op het schaakbord gericht, speelden zij beiden met een aandacht, alsof van iederen zet hun leven afhing.

De geheele wereld om hen heen werd vergeeten, hun belangstelling daarin verdween geheel en al, en al hun zinnen, oogen en ooren werden door den hardnekkigen strijd op het schaakbord in beslag genomen.

Er werd nauwelijks een woord gesproken, zij vergaten zelfs te drinken, en de uren vlogen om als minuten.

Chabert speelde heden met een geestdrift en een scherpzinnigheid, die den ouden Didier ten hoogste verwonderde. Al zijn zetten waren eerst goed overlegd.

Iederen pion verdedigde hij met onvermoeide hardnekkigheid, en wanneer hij eens een stuk verloor, dan gelukte het hem meestal in een der volgende zetten een stuk der tegenpartij te winnen, zoodat zij geruimen tijd gelijk op speelden.

De strijd werd hoe langer hoe verbitterder, en wat Didier ook beproefde, het scheen hem vandaag onmogelijk Chabert te zullen slaan.

Wanneer de oude man had kunnen zien, wat eenige minuten van hem verwijderd, in de villa, die aan zijn bewaking was toevertrouwd, voorviel, dan zou zijn belangstelling in het vernuftige spel spoedig afgekoeld zijn, en had hij iets anders te doen gehad, dan zich het hoofd er over te breken, hoe hij den koning van zijn tegenpartij schaakmat kon zetten.

Doch Didier zag en vermoedde niets, en deze angeloosheid was wel het beste, wat hem kon gebeuren, want zien en vermoeden had in dit geval nog iets meer kunnen beteekenen.

Terwijl de oude Didier zich met hart en ziel aan het schaakspel wijdde met Chabert kwam van den grooten weg, die ook naar Barillers villa leidde, Raffles zelf in gezelschap van Rigodin te voorschijn.

Zij kwamen van de haven terug, waar zij even een blik hadden geslagen door de ruiten van de herberg, waar Didier met Chabert over het schaakbord gebogen zaten.

Raffles had zijn metgezel met een triomfantelijken blik aangekeken en gezegd:

„Zie je wel Rigodin, dat mijn vriend Charles Brand er in geslaagd is Didier van zijn post weg te tronen. Ik ken hem. Hij is al vele jaren

mijn vriend en kent mijn methoden zóó goed, dat ik hem heusch niets meer behoef te leeren. Hij heeft het ons gemakkelijk gemaakt. Wij hebben nu vrij spel."

De lezer vermoedt reeds wat deze woorden beteekenen.

Chabert was niemand anders dan Charles Brand, die door zijn meester en vriend schitterend als een Auvergnier vermomd was. Brand had slechts een paar uur het eigenaardige dialect der Auvergniers behoeven te oefenen, om dat met groot gemak te kunnen spreken. Hij kende het zwak der Auvergniers voor het schaakspel en daar hij zelf een zeer goed speler was, had het hem niet veel moeite gekost een plannetje in elkaar te zetten, om den ouden Didier mee te tronen naar de kroeg.

Nu zij zekerheid hadden, dat zij niet gestoord zouden worden, maakten zij zich gereed om het tweede en meer belangrijke gedeelte van hun plan, dat ook tegelijkertijd het moeilijkste was, uit te voeren.

Zij zagen er uit als een paar badgasten, die in den zwoelen zomeravond van een late wandeling profiteerden, en niemand zou bij den aanblik van deze twee onberispelijk gekleede gentlemen hebben vermoed, welke donkere plannen hen op dit late uur nog wakker hielden.

Onverschillig, alsof er werkelijk slechts van een wandeling sprake was, naderden Raffles en Rigodin Pointe-à-Julot.

Bedaard betraden zij den grintweg, die naar het landhuis voerde, en beklommen de beide steenen trappen naar de portiek.

Rigodin scheen eenigszins bevreesd te zijn, doch de vastberadenheid, waarmede zijn beschermmer te werk ging, boezemde hem het grootste vertrouwen in.

Alsof hij de rechtmatige eigenaar van het huis was, nam lord Lister een sleutel uit den zak en opende de deur.

Beiden slopen naar binnen, de deur werd onhoorbaar weer gesloten, en stil en vreedzaam lag de villa van Bariller in den manschijn.

„Tot nu toe is alles goed gegaan," fluisterde Raffles, ruimer ademhalend, toen hij de deur achter zich gesloten had. „En nu, mijn waarde, is oppassen de boodschap. Geen gedruisch, geen overtollige beweging. De slaapkamer van Bariller is wel is waar door twee andere vertrekken van de kamer verwijderd waar de brandkast staat, doch bij dergelijke ondernemingen, kan men niet te voorzichtig zijn."

Bij deze woorden nam hij uit zijn borstzak van zijn onberispelijk colbert een zwart fluweelen masker en bond dit voor zijn gelaat.

Rigodin volgde met eenigszins bevende handen zijn voorbeeld.

Hij voelde zich in deze ondoordringbare duisternis niets op zijn gemak, en met de handen langs het houten beschoot van den muur rondtastend, fluisterde hij Raffles toe:

„Ik ben bang, dat ik struikel, zullen wij niet liever licht aansteken?”

„Nee, het schijnsel kan ergens opgemerkt worden”, luidde het antwoord.

„Hier, houd je aan mijn hand vast en volg mij, ik ken den weg zeer goed.”

Tastend liepen zij langs de muren tot aan de trap, die naar de eerste étage leidde.

De dikke traplooper, die de treden bedekte, maakte hun schreden onhoorbaar.

„Zoo, nu links,” fluisterde Raffles.

Sluipend gleden zij over de gang voorbij de ziekenkamer van Bariller, tot aan de deur, die naar de studeerkamer van den heer des huizes voerde. Lord Lister drukte zacht doch krachtig op de klink. De deur was gesloten.

„Vervloekt, dat haalt een streep door de geheele rekening,” ontsnapte het zacht aan zijn lippen, en dit onverwachte struikelblok scheen Rigodin het laatste gedeelte van zijn moed te benemen.

„Laat ons toch terugkeeren! Het is in elk geval beter,” fluisterde hij.

„Kom, geen onzin,” antwoordde Raffles verontwaardigd, „wanneer de sleutel niet aan den binnenkant in het slot steekt, zijn wij in twee minuten binnen; anders blijft ons niets anders over dan door het venster naar binnen te klimmen, zooals ik dat aanvankelijk had willen doen.”

„Dat doe ik echter niet gaarne, want ik moet de vensters daarvoor uitsnijden, en het ligt volstrekt niet in mijn bedoeling onzen waarden vriend Bariller onmiddellijk te laten merken, dat wij zijn bezitting verkleind hebben.”

Hij had, terwijl hij dit zeide, een soort looper uit zijn zak gehaald en stak deze nu voorzichtig in het sleutelgat.

„De sleutel steekt er tot ons geluk niet in,” fluisterde hij, ruimer ademhalend, tot den angstig luisterenden Rigodin.

Toen knutselde hij enkele oogenblikken zóo gedruischloos, als de omstandigheden het slechts veroorloofden, aan het slot, en plotseling sprong de deur open.

Met ingehouden adem bleven beiden een oogenblik luisterend op den drempel staan, en traden toen het vertrek binnen. Links in den hoek stond, tegen den muur, de zware brandkast, wier sterke constructie met alle inbrekerskunsten den spot scheen te drijven.

Nu eerst nam Raffles zijn electriche lantaarn uit den zak en deed haar ontgloeien.

De heldere lichtbundel gleed vluchtig door het vertrek; en eindelijk wendde lord Lister het volle licht op het gelaat van zijn maker.

Deze stond sidderend en doodsbleek achter hem en keek hem angstig in het gelaat.

Raffles moest onwillekeurig lachen bij het gezicht van dit beeld van vrees, en spottend fluisterde hij hem toe:

„Te veel energie heb je ook niet uit Cayenne meegebracht!”

„Wanneer ik ten minste maar een wapen had in geval van nood!” stamelde Rigodin.

Een minachtende blik trof hem uit de doordringende oogen van Raffles:

„Om domheden te begaan! Ik denk er niet aan, bij mijn ondernemingen menschenlevens op het spel te zetten.

„Het wapen, dat ik bij mij heb, is voldoende om in tijd van nood ons beiden te verdedigen, en ik ben koelbloedig genoeg, het altijd zóo te gebruiken, dat geen ongeluk kan gebeuren. Maar nu spoedig aan den arbeid!”

Hij naderde de brandkast en haalde zijn notitieboekje uit den zak.

De flauwe schemering der electriche lantaarn bescheen het papier en het combinatieslot van de brandkast.

„F. R. I. 32,” las lord Lister met zachte, nauwelijks verstaanbare stem voor, terwijl Rigodin met van opwinding bevende vingers op den knop van de hem bekende letters en cijfers drukte.

„N. O. 17,” dicteerde Raffles verder. Vervolgens weer een pauze, terwijl Rigodin het mechaniek liet werken, waarbij het slot zachtjes klikte.

„I. R.” ging het verder.

Klik!

„En nu viermaal 13. 2. B. Voorzichtig! Vier maal achter elkander, wij mogen geen fouten maken, anders loopt alles verkeerd.”

Door de doodelijke stilte van het vertrek drong nu zacht, bijna onopgemerkt, als een druppel, die plassend op een waterkaraf valt, het klikkende gedruisch van het slot en opmerkzaam controleerde Raffles tellend de vier herhalingen van het cijferslot.

Rigodins hart klopte zóo hevig, dat men het bijna kon hooren, en ook werd lord Lister plotseling zeer opgewonden, toen de deur van de brandkast, nadat op den laatsten knop gedrukt was, van zelf openging.

Langzaam zwaaide de zware stalen deur open en bleef toen staan op een breeden kier. Raffles opende de deur geheel en liet den lichtbundel van zijn lantaarn op het inwendige van de kast vallen. Op de verschillende

rood geverfde, stalen planken lagen allerlei dingen.

Het eerste, waarop hij stiet, was een bundel brieven, die met een rood zijden lint waren saamgebonden en in een kroek lagen.

Rigodins blik viel op het schrift van den bovensten brief.

„Dat is Jeanne's hand!" fluisterde hij, „dat zijn brieven van Jeanne!"

„Ha! Des te beter!" antwoordde Raffles, „die kunnen ons misschien van grooten dienst zijn. Daar, neem ze," en hij gaf den bundel aan zijn beschermeling, die ze met trillende handen ontving en in den zak stak.

„Nu willen wij zien, of wij geen klinkende munt vinden," begon lord Lister en opnieuw ving hij aan, de brandkast te onderzoeken.

Achter een leeg kistje lag een tamelijk groot pak met papieren van waarde.

Raffles schoof ze weg.

Hij wist, hoe gevaarlijk het was, zich zulke dingen toe te eigenen, en zijn hand greep naar een pak banknoten, dat achter de effecten lag.

Het waren bankbiljetten van duizend francs in drie bundels.

Lord Lister gunde zich voor het oogenblik niet den tijd, ze na te tellen, doch hij schatte ze met een ervaren blik.

„Het zullen er ongeveer driehonderd zijn," fluisterde hij, „om ze te tellen hebben wij later den tijd. Bariller is een gek, dergelijke sommen in zijn huis renteloos te laten liggen."

Hij liet de bankbiljetten in zijn zak glijden, en keek nog eens in de brandkast, doch daar was niets meer in, wat de bijzondere belangstelling waard was, waarop lord Lister zich weer tot Rigodin wendde. Deze drong tot vertrek aan.

„Gauw, wij moeten weg! De oude portier kan elk oogenblik terugkomen, wij komen er dan niet uit."

„Wel neen, mijn waarde," antwoordde Raffles, „zoo veel haast heb ik niet. Ik behoef heusch niet van mijn gewoonte af te wijken."

„Wij hebben hier toch niets meer te doen," meende Rigodin.

„Dat hebben we wel!" haastte zich de Grootte Onbekende te antwoorden, „het is mijn oud principe, om overal op de plaats van mijn werkzaamheid, mijn visitekaartje achter te laten."

„Wat moet dat beteekenen?" vroeg Rigodin stom van verbazing.

„Dat zult ge onmiddellijk zien," antwoordde lord Lister en overhandigde hem tegelijkertijd zijn electriche lantaarn. Hij haalde een wit, verzegeld couvert te voorschijn en legde dat duidelijk zichtbaar in het bovenste vak van de brandkast, daarop ving hij aan het kunstige

ingewikkelde slot te onderzoeken, waarvan Rigodin geen begrip had.

„Maar u bederft het slot," fluisterde Rigodin hem toe.

„Wees daar maar niet bang voor", antwoordde Raffles lachend. „Ik verander het slechts eenigszins.

Onze waarde vriend Bariller moet ook eenige moeite ondervinden, wanneer hij weer bij zijn schatten wil."

Dat scheen Rigodin aan te staan, zoodat ook hij begon te lachen.

„Op welk woord stelt ge het slot in?" vroeg hij.

„Dat zal ik je later zeggen", kreeg hij ten antwoord.

Raffles had zijn bewerking aan het slot geëindigd. Hij sloot de zware ijzeren deur, drukte haar aan in de sponning, en hiermede was het moeilijke werk volbracht.

Voorzichtig en onhoorbaar slopen beiden naar buiten en stonden na eenige seconden weer op het door de maan helder beschenen voetpad, waarlangs zij weer den straatweg bereikten.

De kroeg aan de haven was verlaten, achter de toonbank van het buffet stond de kastelein en wierp van tijd tot tijd ontevreden blikken op de beide spelers, die, in hun schaakspel verdiept, niet schenen te bemerken dat het reeds laat geworden was.

Bijna alle figuren waren reeds van het schaakbord verdwenen; Chabert bezat alleen nog den koning, dien hij van het eene veld naar het andere schoof.

De oude volgde met gramstorigen blik het spel van zijn tegenstander, van wien hij anders geregeld gewoon was te winnen.

Het was hem heden onmogelijk.

Plotseling hoorde men buiten een langgerekt gefluit, waarna nogmaals twee korte stooten klonken.

Een der beide spelers werd onaangenaam gestemd doordat hij in zijn spel gestoord werd.

„Jij bent aan zet," riep Didier tot zijn vriend, en Chabert, wiens aandacht door het fluiten was afgeleid, beging een dommen zet.

Zegevierend overzag Didier den toestand en in twee trekken had hij zijn tegenspeler schaakmat gezet.

„Daar is niets aan te doen," zeide Chabert en legde de verteringskosten op de toonbank van de kroeg.

„Maar je moet toch bekennen, oude, dat het een moeilijke strijd was."

Chabert keek op zijn horloge en zei:

„Drommels, het is reeds twee uur in den morgen! Zóó laat is het nog nooit geworden."

Beiden spoedden zich nu huiswaarts. De jonge landsman begeleidde zijn vriend heden niet. Het was te laat geworden en hij wenschte direct naar bed te gaan.

Reeds op den straatweg nam hij afscheid van Didier, die alleen verder ging.

Chabert keerde een eind terug en reeds nadat hij eenige schreden gedaan had, traden twee mannen uit de struiken op hem toe.

Het waren Raffles en Rigodin die hem naderden.

„Wel, Charly!” riep lachend en vroolijk lord Lister zijn vriend toe.

„De truc is ons gelukt, je hebt hedenavond voor den laatsten keer met den ouden Didier schaak gespeeld.

Wij hebben intusschen het nest leeggeplunderd! Kom, nu willen wij den boel eens nazien”.

En snel keerden deze drie personen naar hun hotel te Dinard terug.

ZESDE HOOFDSTUK.

Bestolen.

Het was den volgenden morgen.

De zon stond reeds vrij hoog aan den hemel en zond haar schuine stralen in de slaapkamer van Bariller, toen deze ontwaakte.

Het middel van den dokter moest geholpen hebben, want hij voelde zich veel beter, de verkoudheid was van onbeduidenden aard en zijn toestand veroorloofde hem ongetwijfeld heden de kamer te verlaten.

Hij stond op en belde zijn kamerdienaar, die hem bij het kleeden zou helpen.

Aan het toilet van den heer Bariller werd heden nog meer zorg besteed dan gewoonlijk, want hij was van plan om dezen eersten keer, dat hij uitging, een bezoek te brengen aan de mooie mevrouw Leontieff.

Hij brandde van ongeduld, de bekoorlijke vreemdelinge weer te zien en hij zegende bijna het onvrijwillige bad aan de kust van St. Caste, want dit ongeluk verplichtte haar, die hem tot dezen zeiltocht had uitgenoodigd, om hem op beminnelijke wijze tegemoet te komen.

Tegen elf uur was hij met zijn toilet gereed en in een opwelling van vrijgevigheid besloot hij, het weerzien van mevrouw Leontieff te vieren door haar een armband ten geschenke te geven, dien hij eenige dagen geleden in de étalage van den juwelier naast het Casino had bewonderd.

Hij begaf zich naar zijn werkkamer om eenige bankbiljetten uit zijn brandkast te nemen.

Hij vertrouwde zijn geheugen niet en het was zijn gewoonte, telkens zijn aanteeke-

gen te raadplegen, als hij het ingewikkelde woord noodig had om zijn brandkast te openen.

Zijn kamerdienaar had, toen hij twee dagen te voren als een verzopen kat was thuis gebracht, hem de kleeren uitgetrokken en alle voorwerpen, welke zich daarin bevonden, uitgelegd.

Bariller had ze den volgenden ochtend gevonden en zijn eerste zorg was geweest zijn portefeuille en den inhoud daarvan te drogen.

Verschillende aantekeningen waren wel niet onleesbaar geworden, maar toch eenigszins verbleekt, zoodat hij die overgeschreven had. De aantekening van het woord, waarop het letterslot van zijn brandkast reageerde echter, was geheel onbeschadigd gebleven, dank zij het gebruik van perkament, waarop het woord was genoteerd.

Daarom haalde hij zijn portefeuille te voorschijn en begon het woord samen te stellen:

F. R. I. 32. . . . N. O. 17. . . . S. R. . . . viermaal 13. 2. B.

De letters gehoorzaamden, hij draaide den knop om en trok aan de zware ijzeren deur van de kast.

Deze bewoog zich niet.

Wat was dat? . . . Had hij zich misschien vergist in het samenstellen van het woord?

Hij keek alles nog eens na met groote nauwkeurigheid, schoof de letters op het nulpunt terug en zette het mechaniek voorzichtig weer in beweging.

Het resultaat was hetzelfde, de deur der brandkast ging niet open.

Woedend gaf Bariller zijn nuttelooze pogingen op.

Hij verwijderde zich van de weerspannige brandkast en dacht na wat hem te doen stond.

Er was geen twijfel mogelijk, door het een of andere verzuim moest een fout zijn ontstaan, toen hij den laatsten keer de brandkast had gesloten en door deze fout werkte nu het mechaniek niet.

Maar hij was machteloos, hij kon er niets aan doen.

Het eenige wat hij kon doen was, zich tot een mechanicien te Parijs te wenden, de eenige man, die volkomen op de hoogte was van de constructie van het samengestelde slot en die het weer in orde zou kunnen brengen.

Bariller besloot, dezen werktuigkundige des middags telegrafisch naar Dinard te roepen.

Nu had hij geen tijd; hij had haast om zijn schoone vriendin zijn opwachting te maken.

Hij snelde naar den juwelier, die hem kende en hem op crediet den kostbaren armband ter hand stelde, die als verrassing voor mevrouw Leontieff bestemd was.

Daarop begaf hij zich naar het hotel en verzocht den portier, hem bij mevrouw Leontieff aan te dienen.

Maar het antwoord, dat hij kreeg, haalde hem opeens uit de rozige wolken, waarin zijn gedachten hem hadden gevoerd.

Mevrouw Leontieff was met haar kamenier in den ochtend van dienzelfden dag met den eersten trein naar Parijs vertrokken en deze reis was zoo onverwacht en snel opgekomen, dat haar omvangrijke bagage hals over kop naar het station gebracht had moeten worden.

De ontvreesde bezoeker luisterde in zijn teleurstelling nauwelijks naar de verklaringen van den spraakzamen portier en zijn opmerkzaamheid werd eerst weer opgewekt, toen de man plotseling uitriep:

„Ah, pardon! . . . Maar mevrouw Leontieff heeft een brief achtergelaten voor mijnheer Bariller. Dat had ik bijna vergeten.”

Een tevreden glimlachje gleed over het gelaat van Bariller. Zij had hem dus niet vergeten.

Deze brief bevatte ongetwijfeld de opheldering en tevens het vleierende verzoek der schoone vrouw om haar naar Parijs te volgen.

Zegevierend nam hij den brief uit de handen van den portier in ontvangst.

Het couvert was tamelijk groot en zag er in het geheel niet uit alsof het de liefdescorrespondentie van een dame bevatte.

Maar het droeg duidelijk het adres:

Den heer Frederik Bariller,

Dinard.

Persoonlijk overhandigen.

Haastig liep Bariller naar een der causeuses, die in de hall van het hotel stonden.

Hij nam plaats en opende snel den brief.

De eerste gewaarwording, die hij ondervond was er eene van teleurstelling.

De letters, die hij voor zich had, waren met de schrijfmachine geschreven en onmiddellijk kreeg hij het onbehaaglijke gevoel, dat hem hier wellicht nog een pijnlijke verrassing wachtte.

Een oude gewoonte volgend, keerde hij den brief om, voordat hij zich met den inhoud bezighield, om naar de onderteekening te kijken.

Het bloed verstijfde hem in de aderen, zijn haren rezen te bergen en een ijsskoude rilling liep hem over den rug.

Onderaan, aan het eind van den brief, stond als onderteekening de naam Raffles.

Bariller moest al zijn tegenwoordigheid van geest te hulp roepen en er verliepen eenige minuten, voordat hij in staat was den brief te lezen.

Hij wist maar al te goed wat het zeggen wilde een brief van Raffles te ontvangen. Reeds jaren lang had hem zoo iets als een spookbeeld voor oogen gestaan. Hij was niet zóó stom of hij begreep heel goed, dat hij volkomen in de termen viel voor een bezoek van den gentleman-inbreker en hij dankte zijn goed gesternte, dat hij er tot dusverre van was bevrijd gebleven.

En nu had het noodlot hem achterhaald. Raffles hield zich dus met hem bezig. Misschien zou het gevaar nog te keeren zijn, misschien was het ongeluk reeds geschied.

Hij vouwde den brief, die hij in zijn verbouwereerdheid in den zak gestoken had, weer open.

Hij keek gedurig angstig om of er ook iemand was, die hem kon gadeslaan.

Toen hij bemerkte, dat dit niet het geval was begon hij te lezen. Reeds het ironische begin van den brief overtuigde hem, dat de verdere inhoud niets goeds voor hem bevatte.

Hij las het volgende:

Mijn zeer geëerde, waarde heer Bariller! Houd het mij ten goede, dat ik meende mij genoodzaakt te zien, mij te moeten bemoeien met uw zeer geachte persoonlijkheid. Maar u hebt mij op een harde proef gesteld en ik kan niet anders handelen. Toen de Parijsche pers zich voor eenigen tijd met lof uitliet over mijn da-

den, hoorde ik van een bewering, die u in uw club gedaan had en die waarlijk de bedoeling had, mijn eergevoel te prikken. U spraakt van een brandkast en beweerde dat het slot daarvan zóo samengesteld was, dat ook ik daar niets van zou begrijpen. Sta mij in de allereerste plaats toe, als antwoord op uw beweringen de cijfers van uw veiligheidsslot hier mede te deelen.

Het zijn de letters en cijfers: F R I 32... N. O. 17... S. R... vier keer 13, 2, B.

Dat ik de letters en cijfers van dit geheime slot ken, zou alleen reeds genoeg zijn om mijn gekrenkte eer te bevredigen.

Maar ik ben geen vriend van losse redeneeringen en ik deel u thans mede, dat ik in den afgelopen nacht de degelijkheid van uw brandkast op de proef gesteld heb.

Deze proef overtrof alle verwachtingen en terwijl gij in uw slaapkamer behoorlijk te bed laagt — ik verheug mij er over, dat ik uw slaap niet gestoord heb — toen vond ik in uw brandkast 3 maal 100,000 francs aan banknoten en, wat in deze omstandigheden nog veel meer waarde heeft, ik vond ook een aantal brieven, die van uw overledene vrouw afkomstig zijn en waaruit blijkt, in welke betrekking u stond tot de zaak van den veroordeelden Pascal Rigodin.

Van den inhoud dezer brieven heb ik goede nota genomen en dit gaf mij er aanleiding toe om het mechaniek van uw brandkast te veranderen; hoe ik veranderd heb, kan ik u tot mijn spijt voorloopig niet mededeelen.

Ik weet wel, dat het aan een bekwamen slotenmaker, na veel moeite, misschien wel gelukken zal, de brandkast te openen, zonder het geheim van mijn verandering te kennen; maar ik durf u gerust te raden om in uw eigen belang dit niet te doen. Want ik was zoo voorzichtig in de brandkast een openlijk bewijs achter te laten, dat u, mijn waarde heer Bariller, een groote lomperd zijt.

Vergeef mij deze openhartigheid, maar het komt mij in dit geval het beste voor open kaart te spelen. Naar aanleiding van alles wat er gebeurd is, heb ik u het navolgende voor te stellen.

Het erfdeel uwer vrouw is verdubbeld, doordat Pascal Rigodin, in overleg met uw vrouw en indirect ook met u, den diefstal uitvoerde.

De driemaal honderdduizend francs, die ik uit uw brandkast nam, beschouw ik

als honorarium voor mijn bemoeiingen. Nu hebt u nog zaken te regelen met Rigodin, die aanspraak heeft op een aandeel in de nalatenschap en dit aandeel reken ik op vijfmaal honderd duizend francs.

Ik erken dat deze prijs hoog schijnt voor de paar brieven die ik gevonden heb; maar u zult wel niet vergeten, dat de inhoud van deze brieven zeer compromitterend voor u is en dat Rigodin, die niet verantwoordelijk kan gesteld worden langs welken weg ik in het bezit der bewijsstukken gekomen ben, ik zeg, dat Rigodin u nog in groote moeilijkheden zou kunnen brengen.

Het moet mij van het hart, mijn waarde heer Bariller, dat u zeer lichtvaardig en zorgeloos met deze brieven hebt gehandeld.

Al was het ook een zeker piëteitsgevoel dat u de brieven van uw overledene vrouw deed bewaren, het ware toch wel zoo voorzichtig geweest deze correspondentie te verbranden.

Ik ben er van overtuigd dat u er op dit oogenblik groot berouw van hebt dit niet gedaan te hebben, doch het is nu, te laat en u moet berusten.

Maar nu ter zake.

Ik ken het bedrag van uw vermogen zeer nauwkeurig en weet dat bijna uw geheele kapitaal belegd is in Fransche rente en in leeningen stad Parijs en dat het belegd is bij de Crédit Lyonnaise.

Het zijn toevallig allen waarden die onmiddellijk gekapitaliseerd kunnen worden en daardoor is het niet noodig een langen tijd te laten verlopen voor de afdoening onzer zaken.

U moet u te dien einde nog hedenavond met den sneltrein naar Parijs begeven, en morgen voormiddag in de centrale van de Crédit Lyonnaise op den Boulevard des Italiens uw effecten verkoopen en het geld, dat u daarvoor ontvangt aan banknoten bij u te steken.

Met dit pakket moet u om vier uur des namiddags stipt op tijd, op de Place d'Europe zijn en daar wachten voor den ingang van de Metropolitain.

Ik zal persoonlijk aanwezig zijn, om het pakket uit uw handen in ontvangst te nemen.

Wend maar geen noodeloze pogingen aan om mij in de val te lokken, want ik heb de brieven niet bij mij en als ik gevangen genomen werd, dan zoudt gij niet lang op vrije voeten blijven, terwijl het mij

zeer zeker spoedig gelukken zou, weer ontslagen te worden.

Zoodra ik het pakket in mijn bezit heb, zal ik mij afzonderen om den inhoud na te zien.

Gij keert naar Dinard terug en den volgenden dag krijgt gij per aangeteekend postpakket uw brieven, die gij dan niet langer behoeft te bewaren terug, tevens geef ik u dan het woord op, dat ge kennen moet, om de brandkast zonder vreemde hulp te openen. Let wel op al hetgeen ik u hier boven schreef en volg alles met de meeste nauwkeurigheid op.

Ontvang van mij de verzekering van die hoogachting, die ge meent waard te zijn wanneer ge u zelf kent.

RAFFLES."

P. S. Als ge uw brandkast opent, dan vindt ge ook een opheldering over de verhouding, waarin de schoone mevrouw Leontieff tot deze zaken staat.

Met groote ontsteltenis had Bariller deze spottende verklaring tot aan het eind gelezen.

Het was hem aanvankelijk onmogelijk, om zich te bewegen en het duurde geruimen tijd voor de ramp, die hem getroffen had, in vollem omvang voor zijn oogen stond.

Een gevoel van weerloosheid verlamde hem; hij zat in de val en kon zich niet roeren.

Eindelijk stond hij op en ging naar buiten.

.....

Het was den volgenden dag, om vier uur des namiddags.

Aan den ingang van het ondergrondstation op de Place de l'Opéra te Parijs, stond Frederik Bariller, die in zijn rechterhand een pakje hield met vijfmaal honderdduizend francs aan banknoten.

De sporen van een zwaren strijd tusschen hebzucht en vrees, die hem reeds vier-en-twintig uren lang kwelde, waren duidelijk op zijn gelaat te lezen.

Duizendmaal was hij besloten de hulp der justitie in te roepen tegen deze daad, die hij met den naam van diefstal bestempelde, maar telkens kwam het hem voor, dat hij daardoor zich zelf ten val zou brengen.

Hij stond nu op de afgesproken plaats, op de tanden knarsend, met het lichaam geleund tegen de pilaren van de trap van het ondergrondstation.

De wijzers op de groote klok, die op het gebouw aan de overzijde was aangebracht, wees vier uur.

Hij keek telkens weer, als wilde hij om hulp smeeken, naar de beide agenten van politie, die, op het midden van het plein staande, het drukke verkeer regelden, en telkenmale verviel hij weer in moedeloosheid.

Plotseling werd zijn naam door iemand, die achter hem stond, hem in het oor gefluisterd.

Als door een slang gebeten keerde hij zich om.

De Groote Onbekende stond voor hem!

Met woeste blikken keek hij den man aan, die met een lachend en spottend gelaat voor hem boog en aan wien hij machteloos was overgeleverd.

„Ik ben Raffles”, zei de vreemdeling tot hem, en meteen greep hij met zijn rechterhand naar het pakje banknoten, dat Bariller losliet.

„Mijn brieven!” kon deze nauwelijks verstaanbaar zeggen.

„Die krijgt ge morgen te Dinard”, antwoordde Raffles; „alles gebeurt, zooals ik u schreef.”

Bariller wilde roepen, maar de woorden bleven hem in de keel steken.

De vreemdeling keek hem lachend aan en scheen hem tijd te willen laten om hulp te roepen, doch plotseling nam hij zijn hoed af, groette beleefd en zei spottend:

„Ik zie, dat ge de zaak goed overwogen hebt en niet van plan zijt dwaze dingen te doen, waar ge groot gelijk in hebt, want ge zoudt er niemand mee schaden dan u zelf.

„Als het kan houd ik altijd de politie er buiten, omdat ik van het standpunt uitga, dat ieder mensch de gelegenheid gegeven moet worden, om zich te beteren. Heeft de politie de zaak eenmaal in handen, dan gaat dat zoo gemakkelijk niet meer. De zaak wordt openbaar en de misdadiger is voor zijn leven geschandvlekt. Wees blij, dat ge alleen in mijn handen gevallen zijt. Gij hebt een vermogen, dat groot genoeg is, om dit verlies te kunnen lijden. Wees verstandig en zondig voortaan niet meer. Adieu.”

Toen keerde hij zich om en was in het volgende oogenblik onder de menigte verdwenen.

Bariller keerde nog denzelfden avond naar Dinard terug en bereikte die plaats den volgenden ochtend.

Hij was nauwelijks in zijn villa aangekomen of de postbode bracht hem een pakket.

Hij ging daarmee naar zijn studeervertrek en opende het daar met bevende handen.

De brieven kwam te voorschijn en er boven op lag een kaart, waarop hij de volgende woorden las:

„De geheime woorden van uw brandkast luiden: Lord Lister, bijgenaamd Raffles.”

Haastig sloot de getergde man de deur van zijn studeerkamer en begaf zich naar zijn brandkast.

Hij probeerde de woorden, die op het biljet geschreven stonden; de stalen deur van de kast ging open en voor hem lag, naast de on-aangeroerde papieren van waarde, een wit couvert.

Hij opende het haastig en las:

Gij hebt u er tegen Pascal Rigodin over uitgelaten, dat ge het geheim uwer brandkast aan geen vrouw zoudt toevertrouwen. Ge zijt een ijdelruit en een snoever,

want ge hebt uw persoon voor de eerste en mooiste vrouw, die ge ontmoet hebt, aan de kaak gesteld.

Toen ge met mevrouw Leontieff in de boot staptet, hebt ge niet vermoed, welke badkuur ge zoudt ondergaan en terwijl ge druipt en bewusteloos in de boot van uw redders lag, hadden wij den tijd het cijfer van uw brandkast uit uw portefeuille te copiëeren. Wees in het vervolg wat minder blufferig.

Gij hebt deze les duur genoeg moeten betalen.

JOHN RAFFLES."

De volgende aflevering (No. 66) bevat:

„ERFENISJAGERS”.

Verrassend!

Boeiend!

In den Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te
Amsterdam verschijnt in 14-daagsche afleveringen:

BUFFALO BILL,

Amerika's grootste Meester-verkenner.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Buffalo Bill vertelt daarin op eenvoudige, doch pak-
kende, aandoenlijke wijze van zijn avonturen met struik-
roovers, roodhuiden, bandieten, enz.

SPANNENDE LECTUUR, VOL

SENSATIE-WEKKENDE TOONEELTJES.

ELKE AFLEVERING KOST SLECHTS 10 CENT.

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister surnommé Sinclair, le grand Inconnu,

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofd hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, **Lord Lister**, genaamd **John C. Raffles**, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.]

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.
London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz, enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.